ΕΤΟΣ Ϛ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 425 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1889

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρου Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν *Χαρ. Ἀντίνου*. — *Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη* : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις *Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου*. — *Fernan Caballero* : ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ, Ἱσπανικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ κανονίσωσι τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, ἀποστείλωσι δ' αὐτοὺς μετὰ τοῦ ἀντιτίμου ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Πολλάκις ἡ κυρία Διλλιὲρ ἀπετόλμησε νὰ εἴπῃ, οὐχὶ ἄνευ τινὸς δισταγμοῦ, μερικὰς λέξεις περὶ τῆς τοιαύτης ἀνωμάλου καταστάσεως.

— Εὑρίσκω τὸν Φριδερῖκον πολὺ ἀδιάφορον ὡς μνηστῆρα.

Ἡ νεᾶνις ἤκουσε τὴν παρατήρησιν ταύτην μετά τινος δυσαρεσκείας. Δὲν ὡμοίαζε μὲ τοὺς ἄλλους τὸ ἰδιότροπον αὐτὸ κοράσιον. Ἂν ἤθελε πιστεύσει ὅτι τὸ πρᾶγμα προήρχετο ἐξ ἀδιαφορίας, βεβαίως ἤθελε κυριευθῆ ὑπὸ πείσματος· ἐπὶ πλέον μάλιστα, ὡς ἐκ τοῦ βιαίου ὁπωσοῦν χαρακτῆρός της, ἤθελε ἐξωθήσει τὰ πράγματα μέχρι ῥήξεως καὶ ἤθελε θυσιάσει διὰ τῆς ἀτιθάσσου ἀγερωχίας της, εὐδαιμονίαν, ἣν δὲν θὰ ἐξηγόραζε κατόπιν οὐδὲ μὲ ὁλόκληρον βίον δακρύων.

Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπίστευσεν. Ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο ὡραία, δὲν ἦτο δὲ τόσον ἁπλῆ, ὥστε ν' ἀγνοῇ μέχρι τίνος σημείου ἦτο ἐπιθυμητή. Εἶχεν ἴδει ἄλλως τε τὸν αὐστηρὸν ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ τοσοῦτον ταραττόμενον ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ της, τοσοῦτον σφοδρῶς ἐρωτευμένον, ὥστε πᾶσα περὶ χλιαρότητος ὑποψία θὰ ἦτο ὕβρις πρὸς τὴν καρδίαν του καὶ πρὸς τὴν ἔμφυτον φιλαρέσκειαν, ἥτις ἦτο εὐγενής, περισσότερον ἴσως εἰς αὐτήν, παρὰ εἰς πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα. Καὶ ὕβριν τοιαύτην ἡ Λευκὴ οὐδέποτε ἤθελε συγχωρήσει.

Ἡ ὑπόθεσις ἑτέρας ξένης ἀφορμῆς δὲν ἐπήρχετο εἰς τὸ νοῦν της. Πῶς ἤθελε πιστεύσει, ἐπὶ παραδείγματι, εἰς τὴν μεσολάβησιν νόσου; Εἶχεν ἴδει τὸν Φριδερῖκον πλήρη ὑγείας καὶ ῥώμης, ἐν πάσῃ τῇ ἀκμῇ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ἀνδρίας του. Μήπως ἀσθενοῦσιν οἱ ναυτικοί; Αὐτὴ παρεδέχετο ὅτι μόνον ἐκ τριχυμίας ἢ ἐκ σφαίρας τηλεβόλου ἠδύναντο ν' ἀποθάνωσιν.

Ἐν τούτοις, ὅτε μετὰ τὴν τετάρτην ἑβδομάδα τοῦ μηνὸς ἐκείνου τῆς ἀναβολῆς, δὲν εἶδε καμμίαν ἐπιστολὴν προελθοῦσαν ἐκ Παρισίων, ἀόριστος ἀνησυχία ἐφάνη ἀνακύπτουσα ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς στοργῆς της. Τὴν ἐξεδήλου ἐνίοτε ἐνώπιον τῆς μητρὸς καί τινων φίλων της. Μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ ὁ Λεοπόλδος Γκιδάλ, ὅστις, ἐπωφεληθεὶς ἐκ τῆς εὐκαιρίας, ἔγραψεν ἐν τάχει τὰς ὀλίγας γραμμάς, ἃς ἀνέγνωσεν ἡ κυρία Πλεμὸν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ νοσοῦντος υἱοῦ της. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δὲν ἐδόθη ἀπάντησις. Παρεδέχθησαν ὅτι ἐγένετο ἴσως λάθος, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ εἶχεν ἀπολεσθῆ ἕνεκα τῆς σφαλερᾶς ἀναγραφῆς τῆς διευθύνσεώς της. Ὁ Λεοπόλδος Γκιδὰλ προέτεινε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα, ἀλλ' ἡ Λευκὴ ἐξημμένη, τεταραγμένη, ἀντέστη. «Δὲν θέλω νὰ φανῶ ὅτι τρέχω ἐξόπισθέν του!, ἀνέκραξε τὴν ἑσπέραν τῆς πέμπτης ἡμέρας. «Ἂν ὁ κύριος Πλεμὸν δὲν μὲ θέλει πλέον, ἂς τὸ ὁμολογήσῃ ἐλεύθερα!»

Διὸ ἠσθάνθη δεινὴν θλῖψιν, ἠσθάνθη τὸν νυγμὸν ἀληθοῦς ἐλέγχου, ὅτε μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑβδομάδος εἶδε τὸν Γκιδὰλ προσερχόμενον μὲ τὸ ἦθος θριαμβευτικὸν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν προσπεποιημένης λύπης καὶ κρατοῦντα ἀνὰ χεῖρας βραχεῖαν καὶ ξηρὰν ἐπιστολήν, περιέχουσαν τὰς ἑξῆς μόνας λέξεις:

«*Κύριε,*

»Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν σας, εὐαρεστήθητε δὲ νὰ εὐχαριστήσητε ἐκ μέρους μου τὰς κυρίας Διλλιὲρ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον των. Ὁ υἱός μου ἀπὸ τῆς ἑπομένης μετὰ τὴν ἄφιξίν μου ἡμέρας διῆλθεν εἴκοσιν ἡμέρας μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὴν δέησίν μου. Τώρα εἶνε καλλίτερα· ἀλλ' ἀδύνατον νὰ προΐδῃ τις κατὰ ποίαν ἡμέραν θ' ἀναρρώσῃ ἐντελῶς ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Τουλόνα».

Ταῦτα μόνα περιείχοντο ἐν τῇ ἐπιστολῇ. Οὐδὲν φιλοφρόνημα, οὐδεμία ἔκφρασις ὑποδηλοῦσα ἐλπίδα προσετίθετο εἰς τὰς παγερὰς ἐκείνας εὐχαριστίας. Ἡ Λευκὴ κατενόησεν ἀμέσως τὸ μέγεθος τοῦ σφάλματός της. Μόνον ἐκ μέρους της ὑπῆρξεν ἀξιόμεμπτος ἀδιαφορία. Ἐνῷ δὲ αὐτὴ ἀφίετο εἰς τὴν χαρὰν τῶν ἑορτῶν, τῶν ἐκδρομῶν καὶ τῶν χορῶν, ὁ Φριδερῖκος ἐκεῖ πέραν, καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ κόπου τῆς ἐργασίας, ἔμεινεν ἀγωνιῶν ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας, χωρὶς κανὲν προαίσθημα, καμμία εὐθυμία νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἔρωτά της, νὰ τὴν κάμῃ νὰ μαντεύσῃ τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχεν ὁ μνηστήρ της.

Ἡ μεταμέλειά της ὑπῆρξε βεβαίως πικρά. Ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της ὅπως θρηνήσῃ, ἀνεκάλεσε τὰς προσκλήσεις της, ἠρνήθη καὶ τῶν φίλων της καὶ αἰφνιδίως περιεβλήθη μελανὰ ἱμάτια ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἐσκέφθη ἀμέσως νὰ γράψῃ πρὸς τὸν ταλαίπωρον ἀσθενῆ, νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην, νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συγγνώμην ταύτην διὰ δαψιλῆς καὶ εἰλικρινοῦς διαγύ-

σεως τῆς βραδείας λύπης της. Ἀλλὰ τὴν ἀνεχαίτισεν ὁ λογισμὸς τῆς πρεπούσης συμπεριφορᾶς, ἧς οἱ κανόνες ἀγνοοῦσι τὸν ἀληθῆ ἔρωτα. Ἔπειτα συνεβουλεύθη τὴν κυρίαν Διλλιέρ, ἀπαιτήσασα ν' ἀναχωρήσωσιν ἀμέσως εἰς Παρισίους καὶ νὰ καθήσῃ αὐτὴ ἡ ἰδία παρὰ τὸ προσκεφάλαιον, παρὰ τὸ ὁποῖον ἔμενε μόνη ἡ μήτηρ, ἀγρυπνοῦσα ἐπὶ τοῦ κινδυνεύοντος τέκνου της. Ἀλλ' ἡ κυρία Διλλιὲρ ἐτόλμησε ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ὁρμητικὴν ἐπιθυμίαν τῆς θυγατρός της. Ἠρνήθη καθ' ὁλοκληρίαν καὶ μετὰ τόνου ἀγνώστου τέως εἰς τὴν Λευκήν, διατεινομένην ὅτι τοιαύτη πρᾶξις θὰ ἐχαρακτηρίζετο τοὐλάχιστον ὡς μωρία καὶ ἀπρέπεια καὶ θὰ κατεκρίνετο παρὰ πάντων τῶν φρονίμων. Ἡ νεᾶνις προὐτίμησε λοιπὸν νὰ καταπνίξῃ ἐν ἑαυτῇ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως, ὅπως ἠδυνήθη νὰ καταπνίξῃ τοὺς ἀνερχομένους ἀπὸ τοῦ στήθους της λυγμούς.

Πᾶσα ἐνέργεια περιωρίσθη εἰς ὀλίγας γραμμάς, δι' ὧν αἱ δύο γυναῖκες ἐξέφρασαν εἰς τὴν κυρίαν Πλεμὸν τὴν θλιβερὰν αὐτῶν ἔκπληξιν. Οὐδὲν εἶχον μάθει, οὐδὲν εἶχον ὑποπτεύσει. Ἡ δικαιολογία των βεβαίως δὲν ἦτο καλή· ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ἐκείνῃ τίνα ἄλλην καλλιτέραν ἠδύναντο νὰ προβάλωσιν;

Μετὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου τούτου ἡ Λευκή, παρὰ τὴν ζωηρὰν καὶ ἐγκάρδιον θλίψιν της, ἐπανέλαβε τὸν βίον τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων. Τέλος πάντων ἴσως δὲν ἦσαν ὅλ' αὐτὰ ἄλλο τι, εἰμὴ παροδικὸν ἐπεισόδιον. Ἡ συμφιλίωσις θὰ ἐνεῖχε περισσότερον γόητρον μετ' αὐτά, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει πάντοτε ὅτι ἡ λέξις *συμφιλίωσις* ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν ἐπαύριον τῆς ὁμίχλης ταύτης, ἥτις οὔτε νέφος κἂν δὲν ἦτο.

Ὁ Λεοπόλδος Γκιδὰλ ἀπῆλθεν ἐκ Νικαίας ἐν τῷ μεταξύ, προτιθέμενος νὰ ἐπιστρέψῃ κατὰ τὰς Ἀπόκρεως, ἤτοι τὸ πολὺ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἅπας ὁ κόσμος τῶν διασκεδάσεων προπαρεσκευάζετο.

Ἐν Παρισίοις ἡ ἀνάρρωσις τοῦ ὑποπλοιάρχου παρετείνετο πλέον τῶν συνήθων ὁρίων. Ὁ νέος εἶχε σοβαρῶς προσβληθῆ. Ἐπὶ πλέον, ἡ κυρία Πλεμὸν ἠρέσκετο νὰ παρατείνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν περίοδον τῆς ἀναρρώσεως. Ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἐφοβεῖτο ἐπικειμένην ἀπειλήν.

Ἡ χήρα ἐφαίνετο λίαν ἀνήσυχος, λίαν τεταραγμένη. Ὁ Φριδερῖκος παρετήρησεν ὅτι διετέλει ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, πρὸ πάντων ὁσάκις ἐπέστρεφεν ἐκ τῶν εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐπισκέψεών της. Ἐν πρώτοις τὴν ἀνησύχουν αἱ ἐν τῇ βουλῇ συζητήσεις. Ἡ στάσις τῆς Γαλλίας πρὸς τὴν Κίναν, ἕνεκα τῶν τελευταίων ἐν Τογκίνῳ συγκρούσεων, δὲν ἦτο πολὺ σαφής. Διετέλει, ὡς ἔλεγε τὸ ὑπουργεῖον, «εἰς κατάστασιν ἀντεκδικήσεως». Ὁ τύπος σφόδρα ἐθορύβει ἐπὶ τῇ ἀμφιβόλῳ ταύτῃ δηλώσει. Τὸ ἔνδοξον ὄνομα τοῦ Κουρμπὲ ἀνεμιγνύετο εἰς πᾶσας τὰς συνδιαλέξεις.

Ἦτο γνωστόν, ὅτι ὁ μέγας ναυτικός, δυσηρεστημένος διὰ τὸ μέρος, ὅπερ ἐπέβαλον εἰς αὐτὸν νὰ ἀναλάβῃ, εἶχεν ἐκδηλώσει τὴν ἀγανάκτησίν του εἰς τὰς ἰδιαιτέρας του ἐπιστολάς. Εἰς τὸ ὑπουργεῖον μάλιστα ἡ κυρία Πλεμὸν συνήντησε παλαιούς τινας φίλους, συμπατριώτας τοῦ συζύγου της. Πάντες ἔκλιναν νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι ἡ κυβέρνησις θ' ἀπεφάσιζεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς περιόδου τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἐπιφυλακτικότητος, καὶ ν' ἀφήσῃ ἐλευθερίαν ἐνεργείας εἰς τὸν ναύαρχον, ὅπως ἐπιχειρήσῃ ναυτικὴν ἐπίδειξιν εἰς τὰς σινικὰς θαλάσσας.

Ἀπὸ τοῦ κατορθώματος τοῦ Σὸν-Τάϋ ἡ δόξα τοῦ Κουρμπὲ ἦτο ἀδιαφιλονείκητος. Ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη ἐξετίμα τὸν ναυτικόν, ὅστις μὲ τόσον ὀλίγα μέσα εἶχε τόσα μεγάλα διαπράξει. Ἡ πίεσις μάλιστα αὐτὴ τῆς κοινῆς γνώμης τὸν ὑπεχρέου εἰς τὴν ἐκτέλεσιν νέων κατορθωμάτων. Πᾶσαι αὗται αἱ φῆμαι προοιωνίζοντο σοβαρὰς περιπλοκὰς εἰς τὴν ἀπωτάτην Ἀνατολήν. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον ἡ μήτηρ ἀπέκρυπτε πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, ἦτο ἡ γινομένη πρὸς αὐτὴν ἀόριστος ἐμπιστευτικὴ ἀνακοίνωσις, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ὁ υἱός της, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν ἐκδουλεύσεών του, θὰ προσεκαλεῖτο νὰ λάβῃ μέρος ἐνεργὸν εἰς ἐπικείμενον στάδιον δόξης.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ προκατειλημμένον πνεῦμα τῆς χήρας ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τὴν χειροτέραν αὐτοῦ ἔποψιν. Ὁ Φριδερῖκος ἔμελλεν ἄρά γε νὰ δρέψῃ δάφνας, ὑπηρετῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ναυάρχου Κουρμπὲ ἐν Κίνᾳ ἢ ὑπὸ τὰς τοῦ ναυάρχου Μιὼ ἐν Μαδαγασκάρῃ; Οὕτως ἔθετεν αὐτὴ τὸ ζήτημα. Ὅσον δὲ ἀγέρωχος δύναται νὰ εἶνε μία μήτηρ διὰ τὰ κατορθώματα τοῦ τέκνου της, ὁποία τιμητικὴ ἱκανοποίησις δύναται νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὴν ὀδύνην τῆς μητρικῆς καρδίας;

Ἀλλ' ὁ Φριδερῖκος ἐσκέπτετο περὶ παντὸς ἄλλου ἢ περὶ τῆς δόξης. Κατείχετο ἡ ψυχή του ὑπὸ στυγνῆς μελαγχολίας διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν, ἐν ᾗ τὸν ἀφῆκεν ἡ Λευκή. Θὰ τὴν ἐμίσει, ἂν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο. Ἀλλὰ πῶς νὰ μισήσῃ τις ὅ,τι λατρεύει, οὗ ἡ στέρησις μόνη εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῆς ὀδύνης; Καθόσον αἱ ἡμέραι τοῦ χειμῶνος διεδέχοντο ἀλλήλας μὲ τὴν χιόνα καὶ μὲ τὴν παγερὰν βροχήν, καθόσον ὁ Ἰανουάριος ἔβαινε πρὸς τὸ τέρμα, καὶ αἱ ὧραι τῆς ἡμέρας ηὔξανον, ὁ ἀξιωματικὸς ᾐσθάνετο αὔξουσαν τὴν ἀνησυχίαν του. Ἀνυπομόνει νὰ μάθῃ τὰ αἴτια τῆς ἀνεξηγήτου σιωπῆς. Οὐδὲν ἀκόμη ἐπτόει τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν ἐντιμότητά του· ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία, ἡ ὑπολανθάνουσα καὶ ἀόριστος, νοσηρὸν προϊὸν τῆς ἀβεβαιότητος, ἀφυπνίζετο βραδέως ἐν τῇ ψυχῇ του.

Τέλος ἐπῆλθεν ἡ ἡμέρα τῆς ἐντελοῦς ἀναρρώσεως. Ὁ ἐξησθενημένος καὶ κεκμηκὼς ναυτικὸς ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπε τὸ φῶς μετὰ μακροὺς μῆνας σκοτίας. Ἡ πρώτη αὐτοῦ ἔξοδος ἐνεποίησεν αὐτῷ χαρμόσυνον συγκίνησιν καὶ ἀληθῆ μέθην, διότι ἀπηλλάσσετο ἐκ τοῦ περιορισμοῦ τῆς νόσου.

Ἡ πρώτη χρῆσις τῆς ἐλευθερίας του ἦτο νὰ γράψῃ πρὸς τὴν μνηστήν του. Πᾶσα ἡ ψυχή του, μὲ τὴν ἀγωνίαν ἣν ὑφίστατο, μὲ τοὺς φόβους του, μὲ τὴν συγκεκερασμένην ἔκφρασιν τοῦ ἔρωτός του, ἐξεχύθη ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ. Ἀναμφιβόλως αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν ἀνέμενεν Λευκή, ὅπως ἐπανορθώσῃ τὴν μακρὰν σιωπὴν τῶν διαρρευσασῶν ἑβδομάδων, καθ' ἣν ἡ ἀπάντησις ἔφθασε ταχεῖα, πρόθυμος, πλήρης νεανικῆς χαρᾶς, πλήρης ἁβρᾶς παρηγορίας διὰ τὴν τετραυματισμένην καρδίαν τοῦ Φριδερίκου. Διὰ μιᾶς δέ, ὡς ἡ πτέρυξ τῆς χελιδόνος κατὰ τὸ ἔαρ, ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τοὺς θλιβεροὺς διαλογισμούς, τὰ νέφη, ἅτινα ἐβάρυνον τὸν ὁρίζοντα τῆς προσδοκωμένης εὐδαιμονίας.

Ὁ Πλεμὸν ἀνέζησεν, ὁ ἔρως του ἀνεζωογονήθη. Ἡ Λευκὴ ἐβίαζε τὸν μνηστῆρά της νὰ ἐπανέλθῃ· τὸν προσεκάλει μετὰ πολλῆς ἐπιμονῆς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Νίκαιαν. «Δὲν εἰξεύρεις πόσον σὲ ἀποζητοῦμεν!... ἔγραφεν. Δὲν τολμῶ νὰ εἴπω: *πόσον σὲ ἀποζητῶ!*.. Ἀλλ' εἶμαι ἐν τούτοις τολμηροτέρα σοῦ. Δὲν σὲ ἀποκαλῶ «κύριον», ὅπως σὺ μὲ ἀποκαλεῖς «δεσποινίδα». Σὲ ὀνομάζω Φριδερῖκον ἁπλούστατα, διότι εὑρίσκω αὐτὸ φυσικώτερον καί... καλλίτερον!»

Καὶ ἐξηκολούθει οὕτω πως γράφουσα ἐπὶ ἓξ ὅλας σελίδας. Πᾶσα γραμμὴ ἦτο διὰ τὸν ἀξιωματικὸν νέα ἔκπληξις, νέα ἀγαλλίασις. Οὐδέποτε εἶχεν ἐλπίσει τόσα. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡ Λευκὴ διήνοιγεν αὐτῷ μέρος ἄγνωστον τοῦ Παραδείσου.

ΙΕ'

Καὶ ἐν τοσούτῳ αἱ ἡμέραι διέρρευσαν, ἡ Ἀπόκρεως, ἡ τόσον ἐπιθυμητὴ καὶ προσδοκωμένη Ἀπόκρεως, παρῆλθε χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ τὴν προσφιλῆ συνάντησιν. Ἕνεκα τελευταίας τινος διαταγῆς, τελευταίας ἀγγαρείας, ὁ ὑποπλοίαρχος ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ εἰς Παρισίους. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἦτο ἐλεύθερος καὶ αὐτεξούσιος, ἐδέησε νὰ ὑποταχθῇ. Φεῦ! ἡ κύλιξ τῶν πικριῶν ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐξαντληθῆ.

Μίαν ἑσπέραν, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἡ κυρία Πλεμὸν ἔδωκεν αὐτῷ ἓν ἐπισκεπτήριον. Ἓν ὄνομα ἐφέρετο ἐπὶ τοῦ χάρτου, τὸ ὄνομα τοῦ φίλου του Κεργόρου. Πάραυτα κατελήφθη ὑπὸ χαρᾶς, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρᾶς αὐτῆς ὁ Φριδερῖκος ἐνόμισεν ὅτι ᾐσθάνθη τὸν ἀλγεινὸν νυγμὸν θλίψεως, ἄνευ τινὸς φανερᾶς καὶ λογικῆς αἰτίας.

Ἦτο ἀφροσύνη. Διατί τάχα ὁ Κεργὸρν ἤθελε τοῦ προξενήσει λύπην; Δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ καλλίτερος νέος τῆς γῆς .. καὶ τῆς θαλάσσης, ὡς προσέθετεν ὁ ἴδιος ἀστειευόμενος ἐνίοτε; Πάντοτε ὑπῆρξεν ὁ ἐμπεπιστευμένος, ὁ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Φριδερίκου.

Ὁ Κεργὸρν ὥριζε συνέντευξιν κατὰ τὴν ἐπαύριον. Εἶχε χαιρετίσει τὴν κυρίαν Πλεμόν, ἥτις ἔμαθε παρ' αὐτοῦ ὅτι εὑρί-

σκετο εἰς Παρισίους διαβατικός. Εὐρυτέρας πληροφορίας ἔμελλε νὰ λάβῃ ὁ Φριδερῖκος παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου εἰς τὴν συνέντευξίν των.

Διὸ οὐδέτερος αὐτῶν καθυστέρησεν. Συνηντήθησαν κατὰ τὴν ὡρισμένην ὥραν ἐν τῷ καφενείῳ *Ἔλδερ*. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπεθύμουν νὰ συνομιλήσωσιν ἐν πάσει ἀνέσει, δὲν εἰσῆλθον εἰς τὸ καφενεῖον. Ὁ Κεργὸρν προσεκάλεσεν ἓν ὄχημα καὶ παρέσυρε τὸν φίλον του ἐκ τοῦ βραχίονος, ἔταξε δὲ τὸν ἁμαξηλάτην νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

— Αἴ, τυχηρέ μου! ἤρχισεν ἀμέσως λέγων ὁ φίλος του, ἔμαθα τόσα καλὰ πράγματα διὰ σέ· πειράματα εἰς τὸν ὅρμον τῆς Τουλόνος, εἰς τὰ ὁποῖα ἐθριάμβευσας, ὅπως καὶ εἰς τὴν τρικυμίαν ἐντὸς τοῦ κόλπου, συγχαρητήρια τῶν προϊσταμένων, κἄτι παιγνιδάκια ὅπου ἡ τορπίλλη ἔκαμε θαύματα, καὶ ὅλα ταῦτα ἐπιστεφόμενα ἀπὸ ἕνα ἔρωτα μυθιστορικὸν καὶ ἓν συνοικέσιον μὲ νύμφην πλουσιωτάτην! Σὲ συγχαίρω, παλληκάρι μου!

— Μὴ μοῦ ὁμιλῇς περὶ αὐτῶν, καλέ μου Παῦλε, λέγε μου περὶ σοῦ.

— Περὶ ἐμοῦ; ὤ, εἶνε ἁπλουστάτη ἡ διήγησις. Ἀφότου ἐχωρίσθημεν, ἔμεινα διὰ καμπόσον καιρὸν εἰς Σεϋσέλλας καὶ ἐδιασκέδασα κομμάτι εἰς Ταματάβαν. Ἔπαθα ἀπὸ πυρετοὺς καὶ ἀπὸ δυσεντερίαν. Ὅλα αὐτὰ εἰς ἕνδεκα μῆνας μόνον, φίλτατέ μου.

Καὶ διηγήθη αὐτῷ ἀστείως δι' ὀλίγων τὰ κατὰ τὴν διαμονήν του ἐν Μαδαγασκάρῃ, περιγράφων ἰδίως τοὺς ρυπαροὺς καὶ μεθύσους αὐτόχθονας μὲ τὰς περιέργους βαθμολογίας των, εἰς ἕνα τῶν ὁποίων ἔχοντα ἀξίωμα *δεκάτου ὀγδόου* βαθμοῦ ὁ ναύαρχος ἠναγκάσθη νὰ τοῦ προτείνῃ ὅπως λουσθῇ πρότερον πρὶν ἢ τὸν δεχθῇ εἰς τὸ γεῦμα.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Β'

Τίς ὁ κατάσκοπος οὗτος;

— Εἰς τὸ σπίτι προσταζετε;

— Ὄχι, εἰς τὴν ὁδὸν Δμήτροφσκη! — ἀνέκραξεν ὁ Βελτίστσεφ πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ ὑπηρέτης του ἐβοήθει αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὄχημα.

Ἡ θυρὶς ἐκλείσθη μετὰ κρότου καὶ ὁ πωγωνοφόρος κομψοενδεδυμένος ἁμαξηλάτης ἔπληξε διὰ τῶν ἡνίων ζεῦγος εὐγενῶν καὶ ὡραίων ἵππων, οἵτινες ἔσυρον θυμοειδῶς τὸ κομψὸν ὄχημα ἐπὶ τῶν καταφωτων ὁδῶν τῆς Πετρουπόλεως.

Ἡ ἅμαξα ἔστη παρὰ τὸν πυλῶνα τριόρόφου οἰκίας παλαιᾶς κατασκευῆς.

Ὁ Βελτίστσεφ ἔλαβε τὸν σάκκον καὶ διηυθύνθη πρὸς τὰς βαθμίδας τὰς ἀγούσας διὰ τοῦ πυλῶνος εἰς τὴν κυρίαν κλίμακα. Διερχόμενος διὰ τῆς πύλης, παρετήρησεν ὑπὸ τὸν ἀσθενῆ νυκτερινὸν φωτισμόν, ὡσεὶ σκιὰν ἀνδρικὴν διολισθήσασαν πλησίον αὐτοῦ καὶ ὡς μορφὴν γνωστὴν αὐτῷ. Ἡ συνάντησις αὕτη δυσαρέστως συνεκίνησεν αὐτόν.

Ἐστράφη· ἡ σκιὰ διολίσθησεν ὄπισθεν τοῦ πυλῶνος εἰς τὴν ὁδόν.

Σταθεὶς πρὸς στιγμὴν ἐν ἀμφιβόλῳ σκέψει ὁ Βελτίστσεφ, ἐμειδίασε δι' ὀργίλου καὶ εἰρωνικοῦ μειδιάματος καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίμακα.

Ἀλλά, ἀναβαίνων τὰς βαθμίδας μετὰ τοῦ φορτίου του, ἤκουσεν, ἢ ᾐσθάνθη, ὅτι ἀκολουθεῖται ὑπό τινος βαδίζοντος προφυλακτικῶς καὶ διὰ λαθραίων βημάτων.

Ἔστη καὶ ἔτεινε τὸ οὖς.

Ὁ ἦχος τῶν βημάτων ἐσίγησεν ὡσαύτως.

Ὁ Βελτίστσεφ προυχώρησεν ἀπωτέρω.

Ἀλλ' ὄχι, κάποιος ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη του, κάποιος κρύπτεται ὄπισθεν τοῦ πυλῶνος τοῦ λιθίνου τοίχου τῆς κλίμακος.

— Ποῖος εἶνε; ἀποτόμως ἀνέκραξεν ὁ Βελτίστσεφ.

Τὰ βήματα ἐσίγησαν, ἐκρύβησαν, ἀλλ' ἀπάντησις δὲν ἐδόθη.

Ἐπανέλαβεν ἅπαξ ἔτι τὴν ἐρώτησίν του, καὶ ἐπειδὴ τὴν σιωπὴν ταύτην ἐθεώρησεν ὕποπτον, ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος τὸ φορτίον του καὶ διὰ ταχέων βημάτων ἤρξατο κατερχόμενος τὴν κλίμακα.

Ἀπροκαλύπτως καὶ ἐσπευσμένως ἤδη ἔδραμέ τις ἐπ' αὐτῆς ὑπὸ τὸν πυλῶνα.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐν ἀκαρεῖ, ἀλλ' εὐκρινῶς, παρετήρησε μάλιστα τὴν σκιὰν τοῦ παραδόξου τούτου κατασκόπου.

— Ἄθλιε! ἐπρόφερε συρίζων οὗτος κατόπιν του μετὰ περιφρονήσεως καὶ ὀργῆς.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε καιρὸν δι' ἀπώλειαν, ὡς ἐκ τούτου, ἀναβὰς μέχρι τοῦ ἐγκαταλειφθέντος φορτίου του, δὲν εἰσῆλθεν, ἀλλ' εἰσώρμησεν ἐπὶ τοῦ τρίτου ὀρόφου καὶ ἔσυρε τὴν λαβὴν τοῦ κώδωνος, ἧς ἔλαμπεν ὁ καθαρὸς χαλκὸς παρὰ τὴν θύραν, περιβεβλημένην ὑπὸ πρασίνου ἐριούχου, ἔνθα ὑπῆρχε κομψοτάτη πινακὶς καλυπτομένη ὑπὸ ὑαλίνης πλακός, ἐφ' ἧς δι' εὐκρινῶν γραμμάτων ὑπῆρχεν ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή: «Λιουδμήλα Σεργέεβνα Κόροβοφ».

Νεαρὰ καὶ καθαρὰ θαλαμηπόλος, ἀκούσασα τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον καὶ βίαιον κωδωνισμόν, περίφοβος καὶ ἀποροῦσα ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Κλείσατε γρήγορα τὴν θύραν! μετὰ σπουδῆς καὶ μερίμνης ἐπέταξεν οὗτος τῇ θαλαμηπόλῳ, ὡσεὶ φοβούμενος μή τοι ὁ ἐπὶ τῆς κλίμακος κατάσκοπος, ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη του εἰσορμήσῃ βιαίως ἐκεῖ.

Ἀπεκδυθεὶς τὴν μηλωτήν του ὁ Βελτίστσεφ, προδήλως ἐν ταραχῇ διατελῶν, ὥρμησε μετὰ τοῦ βαρυτίμου φορτίου του εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ θαλάμου.

Ὑπεδέχθη αὐτὸν ἐκεῖ νεαρά, καλλίσωμος γυνή, μετὰ ξανθῆς, πλουσίως καταπιπτούσης κόμης καὶ μετὰ γαλανῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες, ὑπὸ τὰς μακρὰς βλεφαρίδας καὶ μελαίνας ὀφρῦς, ἔλαμπον μὲ ψυχράν τινα διαύγειαν.

— Πλάτον, τί ἔπαθες;... Τί ὄψις εἶν' αὐτή! μετ' ἐκπλήξεως ἐπρόφερεν αὕτη, δι' ἠχηρᾶς, πρὸς δὲ μεταλλικῆς καὶ ψυχρᾶς φωνῆς.

— Νά! κρύψε το αὐτό... κρύψε το... πουθενά... γρήγορα... νὰ μὴ τὸ μάθῃ, νὰ μὴ τὸ ἰδῇ κανείς! ἔλεγεν οὗτος δεικνύων τὸ φορτίον του.

Ἡ Λιουδμήλα Κόροβοφ, χωρὶς ν' ἀποσύρῃ τὸ βλέμμα της ἀπ' αὐτοῦ ἀνέσπασε τοὺς ὤμους μὲ ἀπορίαν.

— Ὕστερον, ὕστερον... τώρα δὲν ἔχω καιρόν... κατόπιν τὰ μανθάνεις ὅλα... Τώρα δέ, σὲ παρακαλῶ, κρύψε μοῦ το αὐτὸ πρὸς τὸ παρόν.

Περιέφερε τὸ βλέμμα ἀναζητῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν κατάλληλον μέρος, καὶ σκεφθεὶς μικρόν, ὤθησε τὸν σάκκον ὑπὸ τὸ στρῶμα πολυτελῶς διεσκευασμένης κλίνης.

— Ἄς μείνει ἐδῶ... μὴ τὸ ἐγγίσῃς... Κατόπιν ἔρχομαι καὶ τὸ λαμβάνω, ἔλεγεν οὗτος γοργῶς καί πως συγκεκομμένως.

— Κάθησε δὰ καὶ ὀλίγον νὰ ἡσυχάσῃς! εἶπεν αὕτη θωπευτικῶς ἐγγίζουσα τὸν ὦμόν του.

— Ναί, ναί... πρέπει νὰ ἡσυχάσω... Ἐκουράσθην, πολὺ ἐκουράσθην σήμερον... Δός μοι ἓν ποτήριον *λαφίτ*... τοῦτο κἄπως θὰ μὲ ἐνδυναμώσῃ.

Πιὼν οὗτος τὸν οἶνον, κατέπεσεν ἐξηντλημένος ἐπὶ ἀνακλιντῆρος καὶ ἡμιεξηπλώθη.

— Διηγήσου μου λοιπὸν τώρα, τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; μετὰ διαφέροντος καὶ περιεργίας εἶπεν αὕτη καθεζομένη παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του.

— Ὕστερον, ἔπειτα! εἶπεν οὗτος κινήσας τὴν χεῖρα, μετὰ νευρικῆς κινήσεως τοῦ προσώπου· τώρα πρέπει ν' ἀναπαυθῶ... εἶμαι φοβερὰ καταβεβλημένος... ἴσως ἀποκοιμηθῶ... Εἰς τὰς δέκα παρὰ τέταρτον ξύπνησέ με· ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, ὄχι ἀργότερα!

Ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα ἀπεκρίθη εἰς τοῦτο διὰ κατανεύσεως τῆς κεφαλῆς καὶ ἐξῆλθεν ἠρέμα τοῦ θαλάμου.

*
* *

Τὴν δεκάτην παρὰ τέταρτον ἀκριβῶς, ἡ θωπευτικὴ χεὶρ τῆς ὡραίας γυναικός, ἀφύπνισε μετὰ προφυλάξεως τὸν Βελτίστσεφ.

Ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα ἤλπιζεν ἤδη ἀκραδάντως ὅτι οὗτος θὰ ἠυχαρίστει τὴν ἀνυπόμονον περιέργειάν της καὶ θὰ ἐφανέρωνε τὴν ἀφορμὴν τῆς ταραχῆς του,

ἀλλ'ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτζ, ἠγέρθη κατά τι σκυθρωπός, δύστροπος καὶ σχεδὸν σιωπῶν, ἀποχαιρετίσας αὐτήν, ἀφῆκεν αὐθὺς τὴν φιλόξενον κατοικίαν της.

Εἶχε κατέλθει ἤδη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κάτω κλίμακος, ὅτε αἴφνης εἰς τὸ ἡμίφως τῆς ἀρκετὰ ἀσθενῶς φωτιζομένης κλίμακος παρετήρησε κρυπτόμενον εἰς γωνίαν τινὰ σχῆμα ἀνθρώπου, φέροντος λεπτὸν ἐπανωφόριον. Τὴν ἔλλειψιν περιλαιμίου ἐκ διφθέρας, ἀνεπλήρου μαντήλιον ἐκ καζμιρίου, ἐξ οὗ προέβαλλεν ἀλγεινῶς ὠχρὰ νεανικὴ μορφή. Δύο ὀφθαλμοί, ὡς καιόμενοι ἄνθρακες, ὀδυνηρῶς, ἀλλὰ μὲ ὀργῖλον μῖσος, ἐνητένιζον εὐθέως πρὸς τὸν Βελτίστσεφ.

Ὁ τελευταῖος οὗτος συνεστάλη πρὸς στιγμήν, ἀλλ' ἐνεκαρτέρησεν εἰς τὸ κατ' αὐτοῦ ἐκτοξευόμενον βλέμμα καὶ περικαλυφθεὶς διὰ τοῦ περιλαιμίου τῆς βαρυτίμου μηλωτῆς του, διὰ σταθεροῦ βήματος κατῆλθε τὰς τελευταίας βαθμίδας.

Ὁ νεανίας, ὑπὸ τὸ βάρος τυραννικοῦ δισταγμοῦ, ἔσφιγξεν ἰσχυρῶς τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν του, εἰς τρόπον ὥστε αἱ φάλαγγες αὐτῶν ἐκρότησαν, καὶ μετὰ σπασμωδικοῦ καὶ πεπιεσμένου στεναγμοῦ, ἔκλινε ἀδρανῶς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Γ'

Ὁ φροῦνος.

Ὁ Βελτίστσεφ ἀπῆλθεν, ἀλλ' ἡ ἀνησυχία τῆς Λιουδμήλας Σεργέεβνας δὲν κατηυνάσθη ἐκ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Διήρκεσε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ὕπνου του, ἤδη δὲ ηὐξήνθη μέχρι τοῦ ὑψίστου αὐτῆς ὁρίου. Ἡ σημερινὴ διαγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου τούτου — διαγωγὴ τοσοῦτον ἀσυνήθης,—ἡ ταραχή του, ἡ σύγχυσίς του, ἡ δυσαρέσκειά του, ἡ πρόδηλος προσπάθειά του πρὸς ματαίωσιν πάσης συνδιαλέξεως, πάσης ἀποπείρας πρὸς ἐρωτήσεις, πάντα ταῦτα ἐφαίνοντο ὅλως ἀσυνήθη καὶ αἰνιγματώδη, ὥστε νὰ μὴ διεγείρωσιν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Λιουδμήλας ὁλόκληρον σμῆνος ἀμφιβολιῶν καὶ ζητημάτων. Διατί ἦλθε τοσοῦτον παράδοξος, τοσοῦτον τεταραγμένος! Διατί μετὰ τοσαύτης σπουδῆς καὶ ἀνησυχίας διέταξε τὴν παιδίσκην νὰ κλείσῃ ἀμέσως τὴν θύραν; Τί σάκκος εἶνε ἐκεῖνος, ὃν πρῶτον πάντων ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ θέσῃ ὑπὸ τὸ στρῶμα — εἰς τὸ πρῶτον προστυχὸν μέρος, ὅπερ τῷ ἐφάνη κατάλληλον. Διατί ἀπηγόρευε νὰ τὸ ἐγγίσῃ, νὰ μὴ πλησιάσῃ πρὸς τὸν σάκκον τοῦτον, ὑποσχεθεὶς ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ νὰ παραλάβῃ αὐτόν; Τί περιέχει, ἐπὶ τέλους, ὁ σάκκος οὗτος;

Ἡ τελευταία ἐρώτησις τῇ ἐφάνη ἡ σπουδαιοτέρα πασῶν, διότι αὕτη ἰσχυρῶς ἔθιξε τὴν γυναικείαν περιέργειαν. Τί περιέχεται ἐν αὐτῷ; — Ἐνταῦθα ὑπάρχει ἅπασα ἡ ἰσχύς, ἅπασα ἡ οὐσία, ἅπασα ἡ λύσις τοῦ καταθλιπτικοῦ ζητήματος. Ἔπειτα ἔρχεται αἴφνης, λαμβάνει μεθ'ἑαυτοῦ τὸν σάκκον καὶ τότε... τότε ἴσως ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα δὲν θὰ μάθῃ,— οὐδέποτε πλέον θὰ μάθῃ — τὴν καθ'αὐτὸ οὐσίαν ὑποθέσεώς τινος, ἐν ᾗ τῇ ὑπόσχονται ὅτι θὰ μυήσωσιν αὐτὴν βραδύτερον, «κατόπιν», «ὕστερον», ἴσως καὶ οὐδέποτε· ὅταν δὲ παραλάβωσι τὸν σάκκον, θὰ τῇ εἶνε πλέον πολὺ δύσκολον, ἂν ὄχι ἐντελῶς ἀδύνατον, νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν.

Τὸ δέλεαρ ἦτο ἀρκούντως μέγα. Ἡ περιέργεια μεγάλως ἐγαργάλιζεν αὐτήν. Ἀμφιρρέπουσα πρὸς στιγμὴν ἐπλησίασε πρὸς τὴν στρωμνὴν καὶ μετὰ νευρικῆς ταχύτητος ἀπέσπασεν ὑπὸ τὸ στρῶμα τὸ ἀντικείμενον, τὸ βασανίζον αὐτήν. «Ἄ!.. εἶνε γυναικεῖον ἀντικείμενον . . . ὥστε ἐνταῦθα εἶνε ἀναμεμιγμένη γυνή!», ἐπῆλθεν αὐτῇ ἡ πρώτη σκέψις, ἰδοῦσα τὸν ἰσχυρῶς πεπληρωμένον σάκκον, καὶ ἡ σκέψις αὕτη ἐκέντησε τὴν καρδίαν της διὰ ταραχωδῶς ζηλοτύπου καὶ ὀργίλου αἰσθήματος.

Ἦτο ἕτοιμος ἤδη νὰ πιέσῃ τὸ ἐλατήριον τοῦ χαλυβδίνου κλείθρου καὶ εὐχαριστήσῃ τὴν λαίμαργον γυναικεῖαν περιέργειάν της, ὅτε αἴφνης ἀντήχησεν ὁ κώδων τῆς εἰσόδου.

Ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα, ὡς μαθήτρια ἐπ' αὐτοφώρῳ συλληφθεῖσα, ἔσπευσε νὰ θέσῃ τὸν σάκκον εἰς τὴν προτέραν του θέσιν, ἔδραμε νὰ ἐξέλθῃ, ὅπως διατάξῃ νὰ μὴ δεχθῶσι τινά, ἐκτὸς τοῦ Βελτίστσεφ· ἀλλ' ἦτο ἤδη ἀργά.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ ἡ κυρία, ἤκουσεν αὕτη τὴν φωνὴν τῆς θαλαμηπόλου της, ὁμιλούσης μετά τινος εἰς τὴν θύραν.

— Δὲν εἶν' ἀληθές, ἐδῶ εἶνε...Τὸ γνωρίζω ὅτι εἶν' ἐδῶ! ἔλεγεν ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου, προφανῶς ἐκδηλοῦντος ἀμετάτρεπτον σκοπὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ οἴκημα.

— Ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ ... μὰ τὸν Θεόν, δὲν εἶν' ἐδῶ! ἐπέμενεν ἡ θαλαμηπόλος φράττουσα τὴν εἴσοδον.

— Αὐτὰ εἶνε λόγια! . . . σταθῆτε νὰ περάσω!

Ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα ἤρξατο προσεκτικῶς ἀκροομένη ὄπισθεν τῆς θύρας τὴν φωνὴν τοῦ ἀνδρός· τίς ἦτο ἐκεῖνος ὅστις μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς ἐζήτει αὐτήν;

— Καὶ 'ς τὸ σπίτι ἂν εἶνε, ἐξηκολούθησεν ἡ θαλαμηπόλος, δὲν εἰμπορεῖ νὰ δεχθῇ κανένα .... εἶνε ἄρρωστος.

— Εἶνε ἢ δὲν εἶνε ἄρρωστος, δι' ἐμὲ εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτό! Πρέπει νὰ τὴν ἴδω!

Οἱ ὀφρῦς τῆς Λιουδμήλας συνεσπάσθησαν. Ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν ἐκείνην.

Ἡ ἄφιξις τοῦ ἀπροσδοκήτου ἐπισκέπτου τῇ ἦτο λίαν δυσάρεστος καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Σοῦ τὸ λέγω λοιπὸν καὶ μάθε το, πῶς ἐσένα ἴσα - ἴσα μὲ διέταξαν νὰ μὴν ἀφίσω! ἀνέκραξεν ἡ θαλαμηπόλος, ποιοῦσα ἐσχάτην ἀπόπειραν, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον εἰς τὸν ἀδιάκριτον ξένον.

Τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμὴν ἡ κ. Κόροβοφ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἀνεφάνη σύνοφρυς ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς εἰσόδου.

— Τί θέλετε παρ' ἐμοῦ; ἠρώτησεν αὕτη τὸν ἐπισκέπτην δι' ἠρέμου, συγκεκρατημένου καὶ ψυχροῦ τόνου.

— Νὰ σᾶς ἰδῶ . . . νὰ σᾶς ὁμιλήσω!

Καὶ ὥρμησε πρὸς αὐτὴν ὁ εἰσελθών.

— Τίποτε δὲν ἔχω νὰ ὁμιλήσω μαζύ σας. Ἐγὼ φρονῶ, ὅτι πᾶσα μεταξύ μας συνδιάλεξις ἔληξεν ἤδη.

— Λιουδμήλα!... Πρὸς Θεοῦ!... Δὲν θὰ φύγω ἐντεῦθεν, πρέπει ... εἶνε ἐπάνω κες νὰ ὁμιλήσω μετὰ σοῦ... Σὲ ἱκετεύω.

Ἡ ὡραία γυνὴ ἀνέσπασε τοὺς ὤμ καὶ μετὰ περιφρονητικῆς σχεδὸν συμπα θείας εἶπεν:

— Εἰσέλθετε!

Εἰσῆλθεν οὗτος, ὅπως ἦτο, φέρων τὸ λεπτὸν ἐπανωφόριόν του, τὸ ἐκ καζμιρίου μαντήλιον καὶ ὡς βαρέως ἐξησθενημένος ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ προστυχόντος καθίσματος, ὑποστηρίξας τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς χειρός του.

Ἡ Λιουδμήλα ἵστατο ἔμπροσθέν του, ἡσύχως ἔχουσα τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ βλέπουσα αὐτὸν διὰ ψυχροῦ βλέμματος, ἀνέμενε τὸ ἀποβησόμενον.

Ὁ ξένος αὐτῆς ἐκάθητο, οἱονεὶ προσπαθῶν ν'ἀναπαυθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ, νὰ πνίξῃ ἐν ἑαυτῷ τὴν ταραχὴν καὶ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις του.

Ἐπὶ τέλους ἀνύψωσεν ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα, φλεγόμενον ὑπὸ πυρετώδους μαρμαρυγῆς. Τὸ βλέμμα τοῦτο ἐφαίνετο ἀναζητῶν ἂν ὑπάρχῃ ἐπὶ τῆς μορφῆς της ἐλάχιστον κἂν ἴχνος συμπαθείας καὶ ἐνδιαφέροντος. Ἀλλ'ἡ Κόροβοφ ἵστατο πάντοτε ἐν τῇ αὐτῇ παγετώδει ἠρεμίᾳ.

— Λιουδμήλα, δὲν δύναμαι νὰ ζήσω ἄνευ σοῦ... δὲν δύναμαι, ἐπρόφερε ταραχωδῶς. — Λιουδμήλα... ἐπίστρεψον πλησίον μου.

— Αὐτὸ μόνον ἤθελες νὰ μοῦ εἰπῇς; ἠρώτησεν αὕτη εἰς ἀπάντησιν τῆς αἰτήσεώς του.

— Ὄχι, πολλά, πολλὰ ἔχω νὰ σοὶ εἴπω!, ἀπεκρίθη μετὰ σπουδῆς ἐγειρόμενος τῆς θέσεώς του, φοβούμενος μὴ αὕτη δώσῃ πέρας ἐπὶ τῆς φράσεως ταύτης εἰς τὴν ἐξήγησίν του — ἀλλὰ πρῶτον πάντων: σὲ ἀγαπῶ... Μὲ ἠρνήθης, μ'ἐγκατέλειπες, τοῦτο μοὶ εἶνε ἀνυπόφορον!...

— Καὶ εἰς τί δύναμαι νὰ σὲ βοηθήσω ἐνταῦθα; ἐπρόφερεν αὕτη ὑψοῦσα τοὺς ὤμους.

— Ἐπάνελθε πλησίον μου, καὶ μὲ σώζεις!... Θὰ μὲ ἀναστήσῃς! θ' ἀρχίσω ἐκ νέου νὰ κοπιάζω, νὰ ἐργάζωμαι...

— Τὸ νὰ ἐργάζεταί τις διὰ δύο, εἶνε πολὺ δυσκολώτερον· τώρα ποῦ εἶσαι μόνος, φρονῶ ὅτι εἶνε πολὺ εὐκολώτερον διὰ σέ.

— Οὔτε λόγος κἂν νὰ γίνεται περὶ τούτου, τί σημαίνει δυσκολώτερον ἢ εὐκολώτερον, διέκοψεν οὗτος, ἐλθὲ σὺ μαζύ μου, κ' ἐγὼ θ' ἀποκτήσω τοσαύτας δυνάμεις, ὥστε νὰ καταφρονῶ πάντα κόπον καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχὴς μέχρι τελευταίας στιγμῆς τοῦ βίου μου.

— Σὲ βεβαιῶ, δὲν τὸ καταλαμβάνω,

εἶπεν αὕτη κινοῦσα τὴν κεφαλήν. — Τί πρὸς ἐμὲ οἱ κόποι σου, παρακαλῶ; Καὶ ποῖοι εἶνε οἱ κόποι ἑνὸς τεχνολόγου. Μήπως ἀποφέρουσι πολλὰ οἱ τοιοῦτοι κόποι σήμερον;

— Πῶς τάχα, πολλά;!.. Ἄφες πρῶτον νὰ ἀποπερατώσω τὴν ἐκπαίδευσίν μου, καὶ θὰ ἰδῇς ἀκολούθως ὅτι θὰ ἀνοιχθῇ ἐνώπιόν μου εὐρεῖα ὁδός! Εἶνε ἀναγκαῖοι σήμερον οἱ κόποι μας, ἐκτιμῶνται, αὐτοὶ θὰ μοὶ ἀνοίξωσι τὸν δρόμον, τὰ μέσα.

— Χμ!... ἔκαμεν αὕτη· ὁμιλεῖς περὶ τῶν «μέσων»... «Μέσα» ἀνεπαρκῆ δι' ἐμέ. Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην οὐχὶ «μέσων», ἀλλὰ «πλούτου», μὲ καταλαμβάνεις, φίλε μου; — καὶ ἕνας φοιτητὴς τῆς τεχνολογίας, ἀπέχει πολὺ μακρὰν τοῦ πλούτου.

— Καὶ μοὶ λέγεις τοῦτο σύ! μετὰ πικρίας ἐπρόφερεν οὗτος, θεωρῶν αὐτὴν εἰς τοὺς ψυχροὺς καὶ μαρμαίροντας ὀφθαλμούς. — Μήπως σὺ ἦσο πλουσία ὁπόταν σ' ἐνυμφεύθην; Μήπως σὺ εἶσαι τοσοῦτον ἐξοικειομένη πρὸς τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολυτέλειαν;... Καὶ διατί δὲν μοὶ εἶπες ταῦτα πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους;

— Διότι εἶχον ἀνάγκην νὰ ὑπανδρευθῶ, ἐπεξήγησεν αὕτη, χωρὶς νὰ ταραχθῇ ποσῶς.

— Σιώπα! ἀνέκραξε, μετὰ δυνάμεως ἁρπάσας τὴν χεῖρά της, σιώπα! μή μου ὑπενθυμίζῃς τοὐλάχιστον τοῦτο, ἀφοῦ ἅπαξ ἤδη συνεχώρησα ὑμῖν τὴν βδελυρὰν πλεκτάνην ἣν μοὶ ἐστήσατε.

— Βαλεριανὲ Ἀλεξέγεβιτζ, ἄφετε, παρακαλῶ, τὰς κωμικοτραγικὰς σκηνάς! εἶπε, μετὰ σοβαρότητος ἐλευθεροῦσα τὴν χεῖρά της, καὶ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ κάμνετε ἐκλογὴν τῶν ἐκφράσεών σας· ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγώ, θεωροῦμεν ἑαυτὰς ἀνωτέρας πάσης «πλεκτάνης». Λησμονεῖτε ὅτι ἐπιμόνως ἐζητεῖτε τὴν χεῖρά μου κ' ἐγὼ μόλις συνήνεσα εἰς τὴν παράκλησίν σας, οὐδεὶς σᾶς παρεκάλεσε νὰ μὲ συγχωρήσητε. Λέγετε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε· πολὺ μὲ λυπεῖ τοῦτο· τὸ νὰ ἐπιστρέψω ὅμως πλησίον σας, οὔτε νὰ τὸ σκέπτεσθε κἄν! Δὲν ἐπιστρέφω δέ, πρῶτον, διότι τοῦτο θὰ ἦτο μωρία, καὶ δεύτερον, διότι σεῖς μὲ τὴν ἀνόητον τεχνολογίαν σας μένετε μέχρι τοῦδε ὁλόγυμνος, σεῖς ὁ ἐπαίτης, φροντίζων περὶ τεμαχίου ἄρτου, ἐγὼ δὲ δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν ἔνδειαν! Δὲν θὰ τὴν ὑποφέρω! Καὶ μήπως εἰμπορεῖτε σεῖς νὰ μοὶ παρέξητε τοὺς τάπητας τούτους, τὰ ὀρειχάλκινα κοσμήματα καὶ τὰ ὀχήματα; Τί θέλετε νὰ τὰ λέγωμεν; Ἀφοῦ ἅπαξ ἐνυμφεύθητε, καὶ κλέπτης ἂν γενῆτε, μοὶ εἶνε τὸ ἴδιον, οὔτε κἂν ἐνδιαφέρομαι περὶ τῆς πορείας σας, ἀρκεῖ νὰ παρέχητε εἰς τὴν σύζυγόν σας ἀπόλαυσιν καὶ εὐμάρειαν· τοῦτο δὲν ἦσθε ἀρκετὸς νὰ τὸ πράξητε — πταίετε σεῖς, ἐμὲ δέ, σᾶς παρακαλῶ θερμῶς, νὰ μὲ ἀφίσητε ἥσυχον.

Ὁ Κόροβοφ ἐκρότησε τὰς παλάμας.

— Θεέ μου! καὶ ν' ἀγαπῶ τοιαύτην γυναῖκα! μετ' ἀπελπισίας ἐψέλλισεν οὗτος, καλύπτων τὸ πρόσωπόν του.

— Ἐπαναλαμβάνω: πολὺ λυποῦμαι, ἂν τοῦτο ἦνε ἀληθές, ἀπαθῶς ἐμειδίασεν αὕτη — ἀλλὰ τί ποιητέον! Μίαν μόνον συμβουλὴν δύναμαι νὰ σοὶ δώσω: προσπαθήσατε ὅσον τάχιον νὰ μὲ λησμονήσητε.

— Ὦ, ἂν ἦτο τοῦτο δυνατόν! ἐκ βαθέων ἐστέναξεν ὁ Κόροβοφ.

— Ἀφοῦ εἶν' ἀδύνατον, ἐγὼ ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, ἀντὶ νὰ βασανίζωμαι τοιουτοτρόπως, καὶ νὰ γίνωμαι περίγελως, θὰ ἐπροτίμων νὰ δώσω ἓν τέλος μὲ τὸν ἑαυτόν μου, χάριν αὐτῆς καὶ μόνης τῆς φιλοτιμίας μου τοὐλάχιστον.

— Δηλαδὴ πῶς νὰ τελειώσω; ἐπρόφερεν οὗτος ἀνασκιρτήσας, καὶ ἀπαλλασσόμενος τῆς στιγμιαίας ἐνεότητος.

— Ἁπλούστατα: μὲ μίαν σφαῖραν εἰς τὸ μέτωπον, ἢ δόσιν στρυχνίνης... καὶ ἐπὶ τέλους ὁ Νεύας ποταμὸς δὲν ἀπέχει μακράν... μήπως ὑπάρχουν ὀλίγα μέσα!

Μετὰ φρίκης καὶ ἐκπλήξεως καὶ οἰονεὶ μὴ πιστεύων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὦτα αὐτοῦ, ἐθεώρει ὁ Κόροβοφ τὴν γυναῖκα τὴν φέρουσαν τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του.

— Ἄ! ἔτσι λοιπόν! βραδέως καὶ ὑποκώφως ἐπρόφερεν — ἀκούσατε λοιπόν! Ἡ συμβουλή σας δὲν εἶνε κακή· ἀλλ' ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω δι' αὐτήν, διότι καὶ ἄνευ ὑμῶν ἔκαμα τὴν σκέψιν ταύτην. Ναί, Λιουδμήλα Σεργέεβνα, ἐσκέφθην νὰ τελειώσω μὲ τὸν ἑαυτόν μου· ἠγόρασα μάλιστα καὶ πολύκροτον διὰ τὴν ἐν λόγῳ πρᾶξιν· ἀλλά... σᾶς λέγω εἰλικρινῶς, ἐδειλίασα, δὲν ἐβάστασεν ἡ ψυχή μου, κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν! Ὑπῆρχεν ἀκόμη ἐν ἐμοὶ μικρὸς σπινθὴρ ἐλπίδος, ὅτι δὲν ἀπώλεσα ὑμᾶς διὰ παντὸς — ἴσως διὰ τοῦτο ἐδειλίασα!... Ἀκολούθως μοὶ ἐπῆλθεν ἄλλη σκέψις... δὲν εἰξεύρω ἂν θὰ σᾶς ἀρέσει... Ἐξεύρετε, ἀφ' ὅτου μετῳκήσατε εἰς τὸ μέγαρον αὐτό, θλιβόμενος ἀπείρως διὰ τοῦτο, εἶχον τὴν μωρίαν νὰ πλανῶμαι καθ' ἑκάστην ἑσπέραν ὑπὸ τὰ παράθυρά σας, ἐλπίζων νὰ ἴδω τὴν σκιάν σας τοὐλάχιστον... Ὑπέφερον, ἐτυραννούμην, κατὰ τὰς ὥρας ταύτας, ἀλλ' ἐν τούτοις ἠρχόμην ἐδῶ· — τοῦτο μάλιστα μοὶ παρεῖχε κάποιαν ἀλγεινὴν ἀπόλαυσιν, — νὰ ἔλθω, νὰ περιπατήσω, νὰ σταθῶ ἐδῶ ὁλοκλήρους ὥρας, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ ἴδω τὸ σύνολόν σας, ὁπόταν πρὸς στιγμὴν διέρχεσθε παρὰ τὸ παράθυρον...

— Ἀνάξιον πρακτικοῦ ἀνδρός, διέκοψεν αὐτὸν μετ' ἀφελοῦς εἰρωνείας ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα.

— Ἴσως, ἀλλὰ λάβετε τὸν κόπον ν' ἀκούσητε.

Κατέβαλε προσπάθειαν καὶ ἐξηκολούθησε:

— Πλανώμενος ὑπὸ τὰ παράθυρά σας, ἔβλεπον πάντοτε σχεδὸν ἓν ὄχημα ἐρχόμενον καὶ σταματοῦν παρὰ τὸν πυλῶνά σας, καὶ ἐξερχόμενον τὸν κύριον... τὸν κύριον Βελτίστσεφ — τὴν τελευταίαν λέξιν ἐπρόφερεν ὁ Κόροβοφ ἰσχυρῶς ἐντείνων τὰς προσπαθείας του. — Κατόπιν τούτου, ἔβλεπον ἐνίοτε ἀναφαινομένας δύο σκιὰς εἰς τὰ παράθυρά σας.

— Κατόπιν; ἐξηρέθιζεν αὐτὸν ἡ σύζυγος.

— Κατόπιν τούτου... ὅταν δηλαδὴ ἀπεθαρρυνόμην, κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν, ἑτοιμαζόμενος ν' αὐτοκτονήσω, μοὶ ἐπῆλθεν ἄλλη σκέψις.

— Ἀναμφιβόλως νὰ τελειώσῃς πρῶτον μὲ τὸν κύριον Βελτίστσεφ καὶ μ' ἐμέ; δι' οἰκτίρμονος περιφρονήσεως διέκοψεν ἡ κυρία Κόροβοφ.

— Τὸ πρῶτον τὸ ἐμαντεύσατε. Ναί· ἤθελον νὰ τελειώσω μὲ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις κατέθραυσεν ἅπαντα τὸν βίον μου, καὶ ἀφῄρεσε τὴν εὐτυχίαν μου.

— Pardon· ἄρχεσθε ἐξηγούμενος διὰ χυδαίων φράσεων, καὶ ἠξεύρετε ὅτι αὐτός σας ὁ τρόπος οὐδέποτε μοῦ ἤρεσε.

Ὁ Κόροβοφ, ὡς λυσσῶν ἀνεσκίρτησεν ἐκ τῆς θέσεώς του. Ἂν ἡ κρᾶσίς του ἦτο κατά τι χυδαία, αὕτη ἀπεσπάσθη ἐξ αὐτοῦ ἀκουσίως, ἐκ τῆς ψυχῆς του, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, διότι, πράγματι, οὗτος ἠσθάνετο τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του, διότι πράγματι ἦλθε, τίς οἶδε πόθεν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀπαρατηρήτως καὶ τῷ ἀφῄρεσε πᾶν ὅ,τι εἶχε πολύτιμον καὶ ὡραῖον ἐν τῷ βίῳ του, — καὶ διὰ τοῦτο ἡ τελευταία αὕτη δηλητηριώδης καὶ παγερὰ εἰρωνεία τῆς συζύγου του, ἐπενήργησεν εἰς αὐτὸν οὕτως, ὡς ἂν ἥψατο ἀηδοῦς τινος ζωιφίου παγεροῦ καὶ γλοιώδους.

— Τί; εἶπεν αὕτη στραφεῖσα πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν κίνησιν ταύτην — μήπως προτίθεσθε νὰ μὲ φονεύσητε τώρα; Δύνασθε! Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀνωφελὴς καὶ ἀσθενὴς ἐκδίκησις, διότι καὶ θνήσκουσα θὰ φωνάζω ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος μωρὸς καὶ ἀχαρακτήριστος.

— Ἀχαρακτήριστος — ἴσως! — εἶπεν ὁ Κόροβοφ θλιβερῶς συναινῶν — διότι σήμερον δὲν ἤγειρα τὴν χεῖρα ὅπως φονεύσω τὸν ἐραστήν σας.

— Καὶ οὐδέποτε θὰ ἐγείρετε· εἶμαι βεβαιοτάτη. Κυρίως δὲ τοῦτο εἶνε ὅλως ἀνωφελές, διότι ἂν μοῦ φονεύσῃς σήμερον τὸν Βελτίστσεφ, αὔριον ἐγὼ θὰ εὕρω ἄλλον, καὶ τρίτον καὶ τέταρτον· σᾶς ὅμως, ἐνόσῳ εἶσθε πτωχὸς καὶ οὐτιδανός, οὐδέποτε θὰ δεχθῶ.

Ἔστη αἴφνης ἀπέναντι αὐτοῦ, καὶ ἔλαβε λίαν θωπευτικῶς μάλιστα τὴν μίαν τῶν χειρῶν του.

— Ἀκούσατε, δὲν εἶμαι δὰ καὶ ἐχθρός σας, οὐδόλως σᾶς μισῶ, ἀλλὰ δὲν βλέπω καὶ διατί νὰ σᾶς μισήσω κατ' οὐσίαν! — ὑπέλαβεν αὕτη δι' ἠρέμου, αἰμύλου, καὶ σεμνοπρεποῦς μάλιστα γλώσσης — βλέπετε, ἂν σᾶς ἐγκατέλειπον, τὸ ἔπραξα κυρίως, διότι δὲν ὑποφέρω τὴν στέρησιν· ἀπεχωρίσθημεν, χωρὶς νὰ ἔλθωμεν εἰς ἔριδας· δὲν σᾶς ἠπάτων, σᾶς εἶπον ἀψευδῶς ὅτι μεταβαίνω ἵνα συζήσω μετὰ τοῦ Βελτίστσεφ... Θέλω νὰ ζήσω!... Νὰ σᾶς δώσω νὰ ἐννοήσητε, ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην ἀέρος, τὸν ὁποῖον σεῖς δὲν εἶσθε εἰς κατάστασιν νὰ μοὶ παρέξητε... Δυ-

νάμεθα νὰ μένωμεν, κατ' οὐσίαν, φίλοι. Ἂν ζηλοτυπῆτε τὸν Βελτίστσεφ, τοῦτο εἶνε ὅλως ἀβάσιμον, διότι ἐγὼ τὸν Βελτίστσεφ δὲν τὸν ἀγαπῶ δράμι. Μόνον ἐκμεταλλεύομαι αὐτόν, ἀλλά ... δὲν θὰ ἤμεθα δὰ καὶ διὰ παντὸς χωρισμένοι, μήπως δὲν εἶμαι ἡ νόμιμος σύζυγός σας; Πρὸς τὸ παρὸν ἐγὼ θὰ ζήσω ὅπως ἐπιθυμῶ· ἀλλά... θὰ παρέλθουν τὰ ἔτη, θὰ ἐπέλθῃ τὸ γῆρας, θὰ ποθήσωμεν τὴν ἡσυχίαν — εἰμποροῦμεν τότε νὰ συνέλθωμεν ἐκ νέου... θὰ ὑπάρχωσι πολλὰ τὰ μέσα· ἴσως θὰ ἔχητε καὶ σεῖς, καὶ θὰ παρασκευάσωμεν ἀμοιβαίως εἰρηνικὸν καὶ ἀναπαυτικὸν γῆρας. Ἰδέτε τὰ πράγματα ὑπὸ ὀρθοτέραν καὶ πρακτικωτέραν ἔποψιν. Θέλετε νὰ λαμβάνετε κατὰ μῆνα παρὰ τοῦ Βελτίστσεφ ἀρκετὰ χρήματα; . . . Θέλετε; — τοῦτο εὐκόλως δύναμαι νὰ τὸ κατορθώσω!

Ὁ Κόροβοφ μετ' ἀηδίας ἀπέσυρε τὴν χεῖρά του.

— Φροῖνε!... παγερέ, γλοιῶδες φροῖνε! μετ' ἀποστροφῆς καὶ ἀηδίας ἐπρόφερεν οὗτος καὶ ἐξῆλθε ταχέως τοῦ θαλάμου.

Ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα, μὴ ἀναμένουσα τὸ τοσοῦτον σύντομον καὶ ἀποτελεσματικὸν πέρας τῆς σκηνῆς ταύτης, ἵστατο ἐν ἀπορίᾳ ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως. Ἤκουσεν ἀπομακρυνόμενον τὸν σύζυγόν της καὶ κλείοντα ὄπισθέν του τὴν θύραν τῆς ἐξόδου, καὶ ἐν πλήρει εἰλικρινείᾳ ἀνασπάσασα τοὺς ὤμους, ἠδυνήθη μόνον νὰ προφέρῃ:

—Ἠλίθιε ἄφρον!

Ἐφώνησε δὲ εἶτα πρὸς τὴν θαλαμηπόλον:

— Κανένα πλέον νὰ μὴ δεχθῇς, Παλάσσα!

— Καὶ τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτζ;

— Οὐδ' αὐτόν, μεχρισότου σοῦ εἰπῶ!

Καὶ ἡ κυρία Κόροβοφ, εἰσελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἐκλείσθη ἐντὸς αὐτοῦ στρέψασα τὴν κλεῖδα.

[Ἕπεται συνέχεια].

Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδης

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΔΥΟ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΚΑΝΟΥΝ...

ΕΝΑ ΕΥΛΟΚΟΠΗΜΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ... φυσικοῦ

ὑπὸ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΥ

FERNAN CABALLERO

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ἱσπανικὸν διήγημα

Α'

«Καθίσταται ἀπίστευτον,—ἤρχισε λέγων ὁ θεῖός μου Δὸν Ζοῦστος γηραιὸς δικηγόρος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Ἄκρ— μετὰ ποίας ὀλεθρίας ἐπιμονῆς προσκολλᾶται ἡ δυστυχία εἴς τινας οἰκογενείας καὶ τὰς παρακολουθεῖ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Εἶνε ἆρά γε ἁμάρτημά τι τῶν προγόνων βαρῦνον οὕτω ἐπὶ τῶν ἀπογόνων; Εἶνε πεπρωμένον, ἢ ὀλεθρία σύμπτωσις; . . . Ὅπως δήποτε καὶ ἂν θελήσῃς νὰ ἐξετάσῃς τὸ πρᾶγμα, ὑπὸ Χριστιανικὴν ἔποψιν ἢ Ἐθνικήν, πάντοτε μένει ἀνεξήγητον. Ἀπὸ τῆς πρώτης μου νεότητος ἐγνώρισα οἰκογένειάν τινα σημειωθεῖσαν δι' ἑνὸς τοιούτου ἀνεξαλείπτου στίγματος δυστυχίας· ὑπῆρξα πολλάκις αὐτόπτης μάρτυς τοῦ μακροῦ αὐτοῦ δράματος, καὶ διατηρῶ εἰς τὴν μνήμην μίαν τόσῳ λυπηρὰν ἀνάμνησιν, ὥστε ἀκόμη καὶ τώρα μοῦ προκαλεῖ τὰ δάκρυα καὶ τὴν μελαγχολίαν.

»Ἤμην πολὺ νέος ἀκόμη, εἰκοσαετὴς μόλις, ὅτε ὁ πατήρ μου, ὅστις ἠγάπα πολὺ τὸ κυνήγιον, μ' ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Δὸς - Ἑρμάνας, μικρὸν χωρίον, ὅπερ, ὡς γνωρίζεις, ἀπέχει δύο λεύγας ἐντεῦθεν. Ἀφιππεύσαμεν πρὸ τῆς ἐπαύλεως φίλου τινὸς οἰκογενειακοῦ, καὶ παρευθὺς ἐστάλην παρὰ τοῦ πατρός, ὅπως εἰδοποιήσω κυνηγόν τινα ἐξ ἐπαγγέλματος, ὅστις τὸν συνώδευε πάντοτε καὶ τῷ ἐχρησίμευεν ὡς ὁδηγός.

»Ἐγνώριζα κάλλιστα τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, διότι ἤρχετο συχνὰ εἰς τὴν ἐν Σεβίλλῃ οἰκίαν μας, μετὰ τῆς συζύγου του, τὴν ὁποίαν ἠγάπα πολὺ ἡ μήτηρ μου.

»Ὁ κὺρ Ἀντώνιος Ὀρτέγας, ἦτο ἄνθρωπος βραχέος ἀναστήματος· ὡμίλει ὀλίγον, ἀλλ' ἦτο ἀκούραστος εἰς τὸν δρόμον. Ἠδύνατο νὰ διανύσῃ ὀκτὼ λεύγας εἰς μίαν ἡμέραν, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὰν ἐνόχλησιν. Ἡ διανοητική του μετριότης εὑρίσκετο εἰς πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀκατάβλητον τῶν σημαντικῶν του δυνάμεων. Ἡ θεία Ζουάνα, ἡ σύζυγός του, ἦτο μικρὰ καὶ ἰσχνή. Πάντοτε εὔθυμος καὶ διασκεδαστική, ἠγαπᾶτο καὶ ἐζητεῖτο παρ' ὅλων. Ἦσαν, ἐν μιᾷ λέξει, ἀμφότεροι οἱ ἐντιμότεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, καὶ ἐνέκλειον εἰς τὰς καρδίας των τὰ χριστιανικώτερα αἰσθήματα. Ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, καθ' ἃ ἐγνωριζόμεθα, οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐλησμόνησαν τὴν ἀρετὴν καὶ ἀγαθότητά των. . . Ἀλλ' ἂς ἐξακολουθήσωμεν καὶ ἐκ τῆς διηγήσεώς μου θὰ τοὺς γνωρίσῃς καλλίτερον.

»Ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντωνίου, εὗρον εἰς τὴν φλιὰν τῆς θύρας νεαρὰν κόρην, κεκαλυμμένην διὰ μεταξωτῆς *μανδήλας*, χρώματος πορτοκαλλίου, μετὰ μελανῶν βελουδίνων κοσσύμβων. Τὸ κάλυμμα τοῦτο μόλις ἐπέτρεπε νὰ φαίνωνται οἱ μελανοὶ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ ὡραῖον μέτωπον τῆς νεάνιδος· ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ παραστάτου τῆς θύρας καὶ οἱ πόδες, οὓς περιέβαλλον κομψὰ ὑπέρυθρα σανδάλια, ἐσταυροῦντο ἐπιχαρίτως ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Ἡ στάσις αὕτη τῇ ἔδιδε χαρακτῆρα τολμηρὸν καὶ ὀλίγον ὑπερήφανον, τόσῳ κοινὸν μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῆς Ἱσπανίας.

»Ἡ ἄφιξίς μου οὐδόλως τὴν ἐτάραξε, καὶ οὔτε μὲ ἠρώτησε τί ἐζήτουν· μοὶ διηνύθυνε μόνον ἐκ τῶν μελανῶν ὀφθαλμῶν της βλέμμα, τοῦ ὁποίου τὸ μεγαλεῖον βασίλισσα ἴσως θὰ ἐφθόνει.

— Ὁ πατήρ σας; τὴν ἠρώτησα.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ.

— Ποῦ εἶνε;

— Δὲν ἠξεύρω.

— Πότε θὰ ἔλθῃ.

— Ἀγνοῶ.

— Θέλω νὰ τοῦ ὁμιλήσω.

— Ζητήσατέ τον.

— Ἀλλὰ ποῦ;

— Ὅπου θέλετε.

— Μάθετε, ἀπήντησα, ὅτι δὲν ἔρχομαι νὰ τοῦ ζητήσω τίποτε. . .

— Δὲν εἶν' ἐδῶ οὔτε δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι φέρουν, οὔτε δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ζητοῦν».

»Ἔστρεψα τὴν ῥάχιν καὶ ἤρχισα ν' ἀπομακρύνωμαι, ὅτε ἔφθασεν ἡ μήτηρ της. Ἡ Ζουάνα οὐδόλως ὡμοίαζε πρὸς τὴν θυγατέρα της· οὐδέποτε εἶδα μέχρι τοῦδε γυναῖκα εἰλικρινεστέραν καὶ μᾶλλον πρόθυμον τῆς καλῆς ἐκείνης Ζουάνας.

»Καλῶς ἤλθατε! καλῶς ἤλθατε, Δὸν Ζοῦστε! ἀνεφώνησε μόλις μὲ εἶδεν. Ἦλθε καὶ ὁ κύριος πατήρ σας! Ἀ! ἤλθατε βεβαίως διὰ κυνῆγι; Ὦ! Θεέ μου καὶ ὁ Ἀντώνιος δὲν ἦλθεν ἀκόμη. Ἐπῆγε πολὺ μακρὰν σήμερον, πέραν ἐκεῖ στὸ ποτάμι, διὰ νὰ κτυπήσῃ τίποτε ἀγριόπαπιες· ἀλλὰ βεβαίως δὲν θ' ἀργήσει. Περάσετε μέσα, Δὸν Ζοῦστε, ν' ἀναπαυθῆτε ὀλίγον. Ἀνίκα, διατί δὲν παρεκάλεσες τὸν κύριον νὰ εἰσέλθῃ;

Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἀνίκα εἶχε γίνει ἄφαντος.

»Ἡ Ζουάνα ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα, παρετήρησε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ εἶπε χαμηλοφώνως:

»Κύτταξε... αὐτὸς ὁ ἄθλιος ὁ Σερράνος δὲν τῆς ἀφῆκε πλέον τὸν νοῦν της εἰς τὴν θέσιν του.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Σερράνος, θεία Ζουάνα;

— Ὁ ἐραστής της, Δὸν Ζοῦστε, ὁ ἐραστής της. Δὲν ἔχετε ἰδέαν... τὴν ζηλεύει φοβερά.

— Θὰ τὴν νυμφευθῇ;...

— Αὐτὸ θέλουν καὶ οἱ δύω, δὲν συμφωνεῖ ὅμως ὁ πατήρ της.

— Καὶ διατί;

— Διότι ὁ Σερράνος, θέλει νὰ τὴν πάρῃ μαζί του εἰς τὴν Ζαάραν, ἐκεῖ μακρὰν εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ρόνδας, καὶ ἡμεῖς δὲν θέλομεν βεβαίως νὰ τὴν ἀφήσωμεν.

— Ἔχετε δίκαιον, ἀλλ' αὐτὸ πάλιν δὲν ἦνε λόγος ἀρκετός, ὥστε νὰ ἐμποδίσητε τὸν γάμον τῆς κόρης σας, ἂν μάλιστα τὸν ἀγαπᾷ. Μήπως ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόγος;

— Ἀ! ὄχι, Δὸν Ζοῦστε. Ὁ Σερράνος εἶνε καλὸς νέος καὶ πολὺ εὔμορφος μάλιστα. Ἡ οἰκογένειά του εἶνε πολὺ καλὴ καὶ τέλος σὲ τίποτε δὲν θὰ τὸν κατηγορήσῃ κανείς. Ἀλλὰ ὁ Ἀντώνιος δὲν θέλει καὶ ὅταν αὐτὸς εἰπῇ μίαν φορὰν ὄχι, εἶνε πολὺ ἐπίμονος.

— Ἐγὼ στοιχηματίζω, θεία Ζουάνα, ὅτι ὁ κὺρ - Ἀντώνης θὰ ὑποχωρήσῃ.

— Κ' ἐγὼ τοῦ τὸ εἶπα. Ἀλλὰ ἠξεύρετε

τί μοῦ ἀπήντησε; ὅτι ἐγὼ ἴδω θάρρος εἰς τὴν κόρην μας. Ἀλλὰ ἰδοὺ ἔρχεται. Ἔλα λοιπὸν γρηγορώτερα, Ἀντώνη! Μόλις περιπατεῖς, ἐμπρὸς λοιπόν, χελῶνα, σωστὴ χελῶνα. Δὲν βλέπεις, σὲ περιμένει ἀπ' ἐδῶ ὁ Δὸν Ζοῦστος... Ἄ! καλὸ κυνῆγι, ἐξ ἀγριόπαπιες... καλὸ κυνῆγι. Βεβαίως θὰ τῆς πάρετε, Δὸν Ζοῦστε, διὰ τὸ τραπέζι σας.

Β'

Ἓν ἔτος παρῆλθεν ἔκτοτε· ἡμέραν τινὰ εἶδον αἴφνης εἰσερχομένην εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ πατρός μου τὴν θείαν Ζουάναν μετὰ τοῦ συζύγου της, ἀμφοτέρους ἐν μεγάλῳ πένθει.

»Ἡ δυστυχὴς γυνὴ μόλις εἰσελθοῦσα ἤρξατο κλαίουσα πικρῶς, ἐνῷ ὁ σύζυγός της κατεβίβαζε τὴν κεφαλήν, ἵνα κρύψῃ τὰ δάκρυά του.

»Τί σᾶς συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ πατήρ μου ἐγειρόμενος εἰς προϋπάντησίν των.

— Πῶς! λοιπόν, εἶπεν ἡ θεία Ζουάνα, δὲν ἠξεύρετε...

— Ὄχι, τί τρέχει; Ἀλλὰ ἔλθετε...

»Καὶ ὁ πατήρ μου τοὺς εἰσήγαγεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός.

»Ὅτε ἡ μήτηρ μου ἔδωκε ποτήριον ὕδατος εἰς τὴν δυστυχῆ γυναῖκα καὶ οἱ λυγμοί της ἐκόπασαν ὀλίγον, μᾶς διηγήθη, χιλιάκις διακοπτομένη ὑπὸ στεναγμῶν καὶ δακρύων, τὰ ἑπόμενα:

»Πρὸ ἑνὸς ἔτους ἡ κόρη μου ἐπέτυχε τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρός της καὶ ὑπανδρεύθη τὸν ἐραστήν της Σερράνον, ὅστις τὴν ἔφερε μαζί του εἰς Ζαχάραν.

»Ἐλαμβάναμεν συχνὰ εἰδήσεις των, ἦσαν ἐντελῶς εὐτυχεῖς καὶ αἱ ὑποθέσεις των ἐπήγαιναν πολὺ καλά. Ὁ γαμβρός μου εἶχε συστήσει μικρὸν κατάστημα καὶ ἡ Ἀνίκα δὲν εἶχε τίποτε νὰ φθονήσῃ. Ἐν τούτοις ἐπλησίαζαν αἱ ἡμέραι τοῦ τοκετοῦ της. Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ἐκάθητο μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ εἰργάζετο, εἶδεν εἰσερχόμενον εἰς τὸ ἐμπορικὸν τοῦ συζύγου της ξένον τινὰ ἐπαίτην. Ἡ φυσιογνωμία ἦτο ἄγνωστος, ἀλλ' ἡ μορφή του φοβερά. Ἄ! σενόρ, μοῦ τὸν παρέστησε τόσας φοράς, ὥστε θὰ ἠδυνάμην νὰ σᾶς τὸν ζωγραφίσω. Ἦτο ὑψηλός, μὲ δασεῖαν μελανὴν κόμην· οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν βυθισμένοι εἰς τὰ κοιλώματά των καὶ τὸ ὅλον του ὡμοίαζε μᾶλλον πρὸς φοβερὸν φάντασμα. Ὅταν ἔφθασε πρὸ τῆς θυγατρός μου, ἐστάθη, ἤνοιξε τὸ στόμα καὶ ἐξέπεμψεν ἓν εἶδος μυκηθμοῦ ἀνάρθρου. Τότε ἡ θυγάτηρ μου εἶδεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν εἶχε γλῶσσαν. Διατί καὶ πῶς ἄρά γε ἐστερήθη αὐτήν; ἦτο ἐκδίκησις ἢ τιμωρία; Μυστήριον!

»Εἰς τὴν θέαν του ἡ κόρη μου ἐδοκίμασε τόσῳ ἰσχυρὸν φόβον, ὥστε ἔμεινεν ἄφωνος· ἀλλ' ὁ ἐπαίτης, ἐπαναλαβών, τὴν φοβερὰν ἐκείνην κραυγήν του, τὴν ἐτρόμαξε περισσότερον· ἠγέρθη καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιον· τὸ ἤνοιξεν ἔντρομος, ἔλαβεν ἓν μικρὸν νόμισμα καὶ ἐστράφη διὰ νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν ἐπαίτην, ἀλλ' ἐκεῖνος εἶχε γείνει ἄφαντος.

»Ἡ κόρη μου ἐφοβήθη ἀκόμη περισσότερον διὰ τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ἐξαφάνισιν· ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἀλλὰ μάτην παρετήρησε δεξιὰ καὶ ἀριστερά· ὁ ἐπαίτης δὲν ἐφαίνετο. «Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸν κατέπιε ἡ γῆ, ἐσκέφθη, «ἀλλὰ διατί νὰ ἀπορῶ, ἴσως εἰσῆλθεν εἰς καμμίαν οἰκίαν.»

»Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν της, ἀλλ' εἴτε ἡ θέα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἦτο πραγματικῶς τόσῳ τρομερά, εἴτε ἕνεκα τῆς καταστάσεως καθ' ἣν, ὡς σᾶς εἶπα, εὑρίσκετο, τὸ φρικῶδες φάντασμα τοῦ ἐπαίτου τὴν παρηκολούθει ὡς σκιά.

»Διῆλθε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνήσυχος καὶ πυρέσσουσα, ἐπαναλαμβάνουσα ἀκαταπαύστως: «Θεέ μου! ποῦ ἐκρύβη ἄρά γε ὁ ἄνθρωπος αὐτός.»

Ὁ σύζυγός της ἐπέστρεψε τὸ ἑσπέρας, καὶ ἀναμφιβόλως ἡ Ἀνίκα καθησύχασεν ἀρκετὰ εὑρισκομένη μετὰ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ πλησίον τοῦ ὁποίου τίποτε δὲν ἐφοβεῖτο. Ἡ οἰκία της εἶχε καὶ ἄλλην θύραν πλησίον τῆς μεγάλης εἰσόδου, διὰ τῆς θύρας δὲ ταύτης ἐξήρχοντο αἱ ἡμίονοι, αἵτινες ἀκολουθοῦσαι μικρὰν στενὴν αὐλήν, ἔφθανον πρὸ τῆς θύρας τοῦ σταύλου των.

»Εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ καταστήματός των, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε καὶ ὡς μαγειρεῖον, ὑπῆρχε μικρὰ ξυλίνη κλίμαξ, φέρουσα πρὸς τὸ ἐπάνω πάτωμα.

»Ἀφοῦ ὁ γαμβρός μου ὡδήγησε τὰς ἡμιόνους εἰς τὸν σταῦλον, ἐπέστρεψε καὶ ἤρχισε νὰ δειπνῇ μετὰ τῆς συζύγου του· ἡ δυστυχὴς κόρη μου μόνον τὸν ἄθλιον ἐπαίτην ἐσκέπτετο καὶ μόνον περὶ αὐτοῦ ὡμίλει. Τόσον εἶχε φοβηθῆ, ὥστε ἔτρεμεν εἰς τὸν μικρότερον θόρυβον, καὶ ἔρριπτε γύρω ἀνήσυχα καὶ ἔντρομα βλέμματα.

»Ἀνίκα, εἶσαι τρελλή, ἀγαπητή μου — ἔλεγεν ὁ σύζυγός της. Εἶνε λοιπὸν ὁ πρῶτος βωβὸς ἐπαίτης, ἄσχημος καὶ ἀπεχθής, τὸν ὁποῖον εἶδες εἰς τὴν ζωήν σου; Τὸ πολὺ πολὺ ἠδύνατο νὰ τρομάξῃ τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον θὰ γεννήσῃς μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ νὰ φοβήσῃ τόσον σέ! Αὐτό, εἶνε μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπίστευτον.

— Φοβοῦμαι πολύ, διότι ἔγεινε τόσῳ ἔξαφνα ἄφαντος, ἀπεκρίθη ἡ θυγάτηρ μου.

— Ἔγινεν ἄφαντος ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σου. Εἶνε ὅμως φανερὸν ὅτι εἰσῆλθε εἰς κάποιαν πλησίον οἰκίαν, ὅπου ἐκάθησε εἰς καμμίαν γωνίαν νὰ ἡσυχάσῃ. Πήγαινε, πήγαινε νὰ ἡσυχάσωμεν· καὶ αὔριον ὅταν θὰ ἐξυπνήσωμεν οὔτε θὰ ἐνθυμεῖσαι πλέον τὸν ἐπαίτην.

»Μετ' ὀλίγον κατεκλίθησαν. Ὁ γαμβρός μου, ὅστις ἦτο πολὺ κουρασμένος, δὲν ἤργησε νὰ κοιμηθῇ.

»Ἡ κόρη μου, ἀφ' ὅτου ἤρχισε νὰ πλησιάζῃ ὁ καιρὸς τοῦ τοκετοῦ της, ἔθετο ἐπὶ μιᾶς τραπέζης πλησίον τῆς θύρας μικρὰν λυχνίαν. Ἡ δυστυχὴς νέα μάτην προσεπάθει νὰ κοιμηθῇ· ἐπανέλαβεν ἐνδομύχως ὅλας τὰς προσευχάς της, ἐπανειλημμένως, πλὴν ματαίως... ἡ μορφὴ τοῦ ἐπαίτου εὑρίσκετο πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

»Οὕτω διῆλθον τρεῖς ὁλόκληροι ὧραι. Ἡ βαθυτέρα σιγὴ ἐβασίλευεν εἰς τὸ χωρίον, διότι, εἰς τὴν ἐξοχήν, τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας διεδέχετο κτηνώδης σχεδὸν ἡ νυκτερινὴ ἀνάπαυσις.

»Ὁ ἀλέκτωρ δὲν ἐφώνησεν ἀκόμη, ἐσκέφθη ἡ Ἀνίκα, καὶ ὅμως θὰ εἶνε μεσονύκτιον. Θεέ μου! πότε θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα νὰ διασκεδάσῃ τὸν τρόμον μου;

»Μετ' ὀλίγον ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἐλαφρὸν κρότον εἰς τὴν θύραν· ἡ καρδία της ἔπαλλε· ἐπλησίασε τὸν σύζυγόν της, τὸν ὁποῖον προσεπάθησε νὰ ἐξυπνήσῃ. Ὁ γαμβρός μου, ἀντὶ τούτου, ἐστράφη πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἠνοίχθη βραδέως, καὶ ἡ κόρη μου, τὴν ὁποίαν ὁ τρόμος εἶχεν ἀπολιθώσει, εἶδε προκύπτουσαν τὴν φρικώδη κεφαλὴν τοῦ ἐπαίτου. Ἐκεῖνος παρετήρησε προσεκτικῶς τὸν θάλαμον, εἶδε τὴν κλίνην καὶ δι' ἑνὸς φυσήματος ἔσβυσε τὸ φῶς τῆς λυχνίας.

»Ἡ κόρη μου ἤκουσε τὰ βήματα πλησιάζοντα· τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἐξύπνησεν ἐν αὐτῇ καὶ ἠγέρθη γενναιοτέρα κάπως. Ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης καὶ ἄφωνος ἐκ τοῦ τρόμου ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν. Αἴφνης ἤκουσε ἓν κτύπημα!... Τὸ κτύπημα αὐτὸ ἦτο τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ ἐπαίτου. Τὸ ἐγχειρίδιον διεπέρασε τὸ στῆθος τοῦ δυστυχοῦς γαμβροῦ μου. Ἡ κόρη μου ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ἐκπέμπουσα ἀνάρθρους κραυγάς. Ὁ δολοφόνος τὴν ἤκουσε καὶ ἐστράφη πρὸς αὐτήν, ὅτε ὁ ἀτυχὴς σύζυγός της, ἐκ τῶν σπασμῶν τῆς τελευταίας ἀγωνίας ἐρρίφθη ἐκ τῆς κλίνης ψιθυρίζων, «Θεέ μου, συγχώρησόν με, ἀποθνήσκω!» καὶ ἔμεινε νεκρός.

»Ἡ δυστυχὴς γραῖα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν λυπηρὰν διήγησίν της· οἱ λυγμοὶ κατέπνιγον τὴν φωνήν της. Ὁ Ἀντώνιος ἔκρυπτε τὸ πρόσωπόν του ὄπισθεν τοῦ μεγάλου πίλου του. Ἡ μήτηρ μου ἔκλαιε τὴν συμφορὰν τῆς γραίας φίλης της, καὶ ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ ματαίως προσεπαθοῦμεν νὰ κρύψωμεν τὰ δάκρυα.

»Τί ἀτιμία! τί θηριωδία! ἔκραξεν ὁ πατήρ μου, δὲν τοὺς ἔκλεπταν τοὐλάχιστον, χωρὶς νὰ φονεύσουν τὸν ἀτυχῆ.

— Κατὰ δυστυχίαν, προσέθηκεν ἡ γραῖα, εἶχον τὰ χρήματά των εἰς τὸν θάλαμόν των, καὶ ὁ γαμβρός μου δὲν ἦτο ἄνθρωπος ὑποχωρῶν εὐκόλως. Τὸ θηρίον, ἐξηκολούθησεν, ἔτρεξεν εἰς τὸ θῦμά του καὶ τὸ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἡ κόρη μου κατώρθωσε τέλος νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς θύρας· ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἔρρηξεν ἀπελπιστικὰς κραυγάς.

»Μετ' ὀλίγον ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου προσέτρεξαν εἰς τὰς κραυγὰς τῆς Ἀνίκας, ὡπλισμένοι διὰ τῶν διαφόρων ἐργαλείων των. Κατώρθωσαν λοιπὸν νὰ συλλάβωσι τὸν κακοῦργον, ὅστις ἐξηκολούθει ἐκπέμπων πάλιν τὰς κραυγάς του, ὄχι πλέον ἱκετευτικῶς, ἀλλὰ μανιωδῶς καὶ ἀπειλητικῶς, καὶ πάλλων

τὸ ἐγχειρίδιον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔρρεεν ἀκόμη τὸ αἷμα τοῦ δολοφονηθέντος.

»Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ κόρη μου, ἐν τῇ μανίᾳ θανατηφόρου πυρετοῦ, ἀπέθνησκε γεννῶσα δύο διδύμους ἀγγέλους, οἵτινες εἰσέρχονται εἰς τὴν κοιλάδα αὐτὴν τῶν δακρύων ὑπὸ τόσῳ ἀπαισίου οἰωνούς...»

»Ἡ θλῖψις τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς ἐδιπλασιάσθη, ὅτε ἐτελείωσεν ἡ διήγησίς της, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ἡ φρίκη, ἣν μᾶς ἐνεποίει τὸ τρομερὸν δυστύχημα, ἐπάγωνεν εἰς τὰ χείλη πάντα λόγον παρηγορίας.

»Κύριοι, εἶπε τέλος ἡ δυστυχὴς γυνή, καταχρῶμαι τοῦ οἴκτου σας διηγουμένη διὰ μακρῶν μίαν τόσῳ θλιβερὰν ἱστορίαν. Τώρα ὅμως θὰ σᾶς εἴπω τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον ἔρχομαι καὶ τὴν χάριν, ἣν μέλλω νὰ σᾶς ζητήσω . . . Ὁ κακοῦργος ἤχθη εἰς Ρόνδαν, ὅπου ἔγεινεν ἡ δίκη του. Πρὸ δύο ἡμερῶν λοιπὸν παρουσιάσθη μία γυνή, ἡ σύζυγός του.

— Τοῦ κακούργου, τοῦ δολοφόνου; ἐφώνησεν ὁ πατήρ μου.

— Μάλιστα, κύριε. Ἦλθε νὰ μᾶς ζητήσῃ ἔγγραφον αἰτήσεως χάριτος, ἥτις νὰ φέρῃ καὶ τὰς ὑπογραφὰς τριῶν ἀκόμη πολιτῶν. Τῆς χρειάζεται διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ συζύγου της.

— Καὶ θέλετε ... εἶπεν ὁ πατήρ μου;

— Νὰ μᾶς κάμετε τὴν χάριν νὰ ὑπογράψετε καὶ σεῖς, ἀπήντησεν ἡ θεία Ζουάνα.

— Λοιπὸν τὸν συγχωρεῖτε τὸν κακοῦργον, Ἀντώνιε; ἠρώτησεν ὁ πατήρ μου τὸν γέροντα.

— Καὶ λοιπὸν μᾶς εἶνε συγχωρημένον, σενόρ, ν' ἀρνηθῶμεν ποτὲ τὴν συγγνώμην;

— Καί ἂν τὴν ἀρνηθῶμεν, προσέθηκεν ἡ Ζουάνα, τί θ' ἀποκριθῶμεν εἰς ἐκεῖνον ὅστις εἶπε: «συγχωρεῖτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν»;.

Γ'

»Κατὰ τὸ 1800, τέσσαρα ἔτη μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν ἀνέφερα, ἐνέσκηψεν ἡ χολέρα εἰς τὴν χώραν μας. Ὁ πατήρ μου εἶχεν ἀποθάνει· ἐγὼ εἶχα νυμφευθῆ καὶ εἶχα καταφύγει εἰς Δὸς - Ἑρμάνας διὰ ν' ἀποφύγω τὴν θείαν μάστιγα.

»Μόλις ἔφθασα, ἡ πρώτη μου φροντὶς ὑπῆρξε νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν θείαν Ζουάναν. Ἦτο ἑσπέρα· ποτέ, ἀνεψιέ μου, δὲν θὰ λησμονήσω τὴν θελκτικὴν εἰκόνα, ἥτις ἅμα τῇ εἰσόδῳ μου παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

»Ἡ θεία Ζουάνα ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων τὰς ἐγγόνας της σχεδὸν γυμνάς, καὶ ταῖς ἐδίδασκε τὴν προσευχήν των.

Ὁ ζωγράφος Μουρίλλος δὲν ἐζωγράφισε ποτὲ ἀγγέλους θελκτικωτέρους. Ὡμοίαζον πολύ. Ἡ μελανὴ κόμη των περιέβαλλε τὰ ροδόχροα πρόσωπά των καὶ ἔπιπτε λελυμένη εἰς τοὺς ὤμους των. Ὅταν ἐτελείωσαν τὴν προσευχήν των διὰ τοὺς γονεῖς των, ἡ θεία Ζουάνα ἐξηκολούθησε προσευχομένη χαμηλοφώνως, καὶ παρατηροῦσα ἐναλλὰξ τὰ τέκνα της καὶ μίαν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ὅτι τὰ ἔθετε.

»Ἐν τούτοις, οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν μικρῶν ἐκλείσθησαν, αἱ βλεφαρίδες κατεβιβάσθησαν, αἱ χεῖρές των κατέπεσαν καὶ αἱ μικραὶ κεφαλαί των ἐστηρίχθησαν εἰς τὸ στῆθος τῆς γραίας μάμμης των. Ἐκοιμήθησαν. Δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποσύρω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῆς θαυμασίας ἐκείνης εἰκόνος. Ἡ θεία Ζουάνα ἐφίλησε τὰ μέτωπα τῶν παιδίων καὶ τὰ μετέφερεν εἰς τὸν θάλαμον.

»Εἰσῆλθον.

»Σᾶς παρετήρουν, τῇ εἶπον, σᾶς ἤκουσα προσευχομένην.

— Ἐλπίζω, ἀπήντησεν, ὅτι καὶ ὁ Θεὸς ἐπίσης μᾶς ἤκουσε.

— Πόσον θελκτικὰ εἶνε αὐτὰ τὰ μικρά!

— Δύω ρόδα νεαρὰ εἰς μίαν παλαιὰν γλάστραν, ἀπήντησε μειδιῶσα. Ἐλᾶτε νὰ τὰ ἴδητε, ἐξηκολούθησε.

Καὶ λαβοῦσα λυχνίαν μὲ ὡδήγησεν εἰς τὸν θάλαμον. Ἦσαν ἐνηγκαλισμένα· ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἦτο θερμός, μόλις ἐκαλύπτοντο ὑπὸ λευκῆς σινδόνος.

— Εὐλογήσατέ τα, εἶπεν ἡ θεία Ζουάνα. Ποτὲ δὲν θαυμάζουν ἕνα παιδὶ χωρὶς νὰ τὸ εὐλογήσουν. Ποία ἆρά γε θὰ εἶνε ἡ τύχη των; θὰ κληρονομήσουν, Θεέ μου, καὶ αὐτὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, ὅπως ἐκληρονόμησαν καὶ τὴν ὡραιότητα;

— Ποία ἰδέα, θεία Ζουάνα! Διατί δὲν σκέπτεσθε καλλίτερον ὅτι θὰ ζήσουν εὐτυχῆ, ὅπως ἐζήσατε σεῖς καὶ ὁ σύζυγός σας;

— Ἂς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! εἶπεν ἡ γραῖα. Ἀλλὰ μὴ τὰ παρατηρεῖτε πλέον· λέγουν ὅτι δὲν εἶνε καλὸν νὰ βλέπουν τὰ παιδία ὅταν κοιμῶνται.

»Τὴν ἐπαύριον ὡδήγησα τὴν σύζυγόν μου εἰς τῆς θείας Ζουάνας διὰ νὰ τῆς δείξω τὰ δύο ἐκεῖνα πλάσματα. Ἐκαλοῦντο Εἰρήνη καὶ Φωτεινή. Ἡ Φωτεινὴ ἦτο ζωηρὰ καὶ εὔθυμος, ἡ Εἰρήνη γλυκεῖα καὶ συμπαθής.

»Δὲν εἶδα ποτέ, ἔλεγεν ἡ θεία Ζουάνα, δύο ἀδελφὰς πλέον ὁμοίας, ὡς πρὸς τὴν ὡραιότητα καὶ διαφορετικὰς ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα. Ὅτε ἡ Φωτεινὴ καγχάζει ἡ Εἰρήνη ἀρκεῖται εἰς ἐλαφρὸν μειδίαμα· ἡ Φωτεινὴ ὀργίζεται καὶ πεισμόνει, ἡ Εἰρήνη δακρύει καὶ σιωπᾶ. Ἡ Φωτεινὴ τρέχει καὶ ψάλλει, ἡ Εἰρήνη ρεμβάζει. Ὁ πάππος τὰ λατρεύει.

[Ἕπεται συνέχεια].

Γ. Β. Τσοκοπουλος

Τὰ κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν ὑπὸ τὰς κατωτέρω τιμάς.—Ἐπίσης ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὁποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον τοῦ παραγγελλομένου βιβλίου.

—

Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρεμίων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἐλμά, [illegible] σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 [illegible] τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' [illegible] κόνων δρ. 5.50 — Ἡ Τιμωρία Βαλεντίνης Σα[illegible] δρ. 2.50 — Εἰς Χειμὼν ἐντὸς τῶν Πολικῶν Πάγων, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 1.10 — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσὼν δὲ Τεράϊλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἄμαξα Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 11 — Ἐξομολογήσεις ἑνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιστρίας δρ. 1.10 — Ἡ Νέα Ἑλληνίς, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 1.10 — Ἀφρική, ἢ πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἑβδομάδες, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 3.20 — Ἡ Κλεανθίνη, διήγημα Γ. Π. Ὑπερίδου δρ. 1.10 — Ἡ Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πὼλ δὲ Κὸκ δρ. 2.20 — Ἡ Κόμησσα Παυλίνα δρ. 6.50 — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνη (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτζίδου (ἔκδοσις Β') δρ. 4.20 — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πὼλ δὲ Κὸκ δρ. 1.70 — Ἡ Ἀρτοπῶλις, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τὸ Ἄκρον τοῦ Ὠτός, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρεκούρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἴχνη ἑνὸς Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Ἡ Σόνια δρ. 2.20 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 1.70 — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παιδὶ τοῦ Προαστείου, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — Ἡ Μικροῦλα, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30 — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγούμη δρ. 7.50 — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ. 4.50 — Ἡ Δήσταρχος Γυνὴ δρ. 4.50 — Ἡ Κόρη μὲ 3 μεσοφούσταν, ὑπὸ Πὼλ δὲ Κὸκ δρ. 1.70 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 4.30 — Μετὰ εἴκοσιν ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἔρωτος (ἔκδοσις Β') δρ. 1.70 — Οἱ Νατσαῖοι, ὑπὸ Σατωβριάν, μετάφρασις Κ. Ι. Δραγούμη δρ. 3.70 — Χαρικλῆς, εἰκόνες ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετάφρασις Α. Σταυρίδου δρ. 2.20 — Τὸ Ὑπόγειον, ἢ αἱ Δύο Ἀδελφαί, ἠθικὸν διήγημα δρ. 1.30 — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκιπέσσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — Ἡ Μαλβίνα δρ. 1.60 — Δὸν Κιχώτης, μετάφρασις Ι. Ἰσ.δ. Σκυλίσση, μετὰ 13 εἰκονογραφιῶν δρ. 5.30 — Αἱ Τραγῳδίαι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 9) δρ. 11 — Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἔρως, ὑπὸ Ξαβιὲ-δὲ-Μοντεπὲν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεύματα Ἑνὸς Δυστυχοῦς, ἤτοι Βίος τῶν Νόθων Τέκνων, μυθιστορία ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου (τόμοι 4) δρ. 16 — Ὁ Ἰατρὸς τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — Ὁ Πόλεμος τῶν Γυναικῶν δρ. 2.20 — Νανά, ὑπὸ Αἰμυλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Ὁ Ἀσκάνιος, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 7.30 — Διηγήματα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλη (τόμοι 2) δρ. 6.40 — Αἱ Ρωσσίδες Παρθένοι, ἢ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Ρένζης, ὁ τελευταῖος τῶν Ρωμαίων δημάρχων, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ν. Δραγούμη δρ. 3.30 — Ἡ Γυνὴ μὲ τὸ Βελούδινον Περιδέραιον, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 2.70 — Τὸ Φρούριον Σωμὸν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκάλισσα μυθιστορία Εὐγενείου Σύη δραχ. 3,20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἤτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3,70 — Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ μυθιστορία Γεωργίου Πραδὲλ δρ. 5.30 — Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2,70 Ὁ Ἱππότης Μάϊος», μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2,70.